

Een en ander over de Fransche schietregels.

DOOR

KAPITEIN U. J. W. ROLDANUS.

(Vervolg en slot van bladz. 37.)

Een laatste serie oefeningen werd gehouden met waarneming uit één post buiten de batterij. In geval van waarneming uit één post buiten de batterij kent men twee methoden om de schoten in of nabij de waarnemingslijn te brengen. Ligt de waarnemingshoek tusschen 100 en 300 $\frac{0}{100}$, dan wordt het schot naar de waarnemingslijn gebracht door zijdelingsche verplaatsing van het stuk (de batterij), ligt de waarnemingshoek tusschen 300 en 1300 $\frac{0}{100}$, dan wordt het schot naar de waarnemingslijn gebracht door verplaatsing in de lengte, d. w. z. door meer of minder O.H. te geven. Is een schot in of nabij de waarnemingslijn gevallen en is dit schot waargenomen, dan moet natuurlijk bij vooruit- of teruggaan tevens een zijdelingsche verplaatsing plaats hebben (de Nederlandsche CD_{100} of C_{100}). Maar omdat hier het vooruit- of teruggaan niet vast met 100 M. plaats heeft, maar met een veranderlijke grootheid, ontbreekt 't zoo eenvoudige staatje uit 't Schietvoorschrift Vg A en moet men in ieder speciaal geval de zijdelingsche verplaatsing vaststellen. Dit geschiedt als regel door constructie op groote schaal.

Men begint op een planchet of op de vuurkaart aan te brengen de plaats van het stuk (of stuk van richting van de batterij), de waarnemingspost en het inschietpunt (resp. de punten B, W en D in fig. 1). Daarna zet men op BD, ter weerszijden van D de helft van de vork uit — in de figuur duidelijkheidshalve op veel te groote schaal voorgesteld — en trekt daarna in de twee eindpunten (a en b) twee loodlijnen op BD, tot deze de waarnemingslijn WD in a_1 en b_1 snijden; men trekt daarna de hulplijnen Ba_1 en Bb_1 en Wa en Wb . De hoeken ϕ en ω worden opgemeten; de hoek ϕ stelt, wat men in Nederland de CD_{100} (C_{100}) noemt, voor.

Men berekent nu de verhouding $\frac{\phi}{\omega}$ of $\frac{ab}{\omega}$, naarmate de waarnemingshoek grooter of kleiner is dan 300 $\frac{0}{100}$.

Men begint te schieten met seriën van 2 schoten en wijzigt voor de gemiddelde afwijking van de 2 schoten.

1 e Geval. Waarnemingshoek $< 300 \frac{0}{100}$. Zij in fig. 1 K het gemiddelde der eerste 2 schoten, dan moet dit gemiddelde worden gebracht in K' . De door den waarnemer waargenomen afwijking α

moet worden omgezet in de aan het stuk te geven correctie β . Men stelt nu $\beta = \alpha \times \frac{\phi}{\omega}$.

De coëfficiënt $\frac{\phi}{\omega}$ wordt hier gebruikt in plaats van de in 't Schietvoorschrift Vg A gebruikelijke $\frac{W}{S}$, al of niet vermenigvuldigd met de coëfficiënt voor den zijdelingschen afstand. Practisch komen deze zaken op 't zelfde neer. Als voorbeeld (uit de practijk) moge het navolgende dienen.

Bij een der oefeningen was: $BD = 4000$ M., $WD = 1100$ M.; waarnemingshoek $250^{\circ}/_{00}$; $ab =$ vork $30'$ of 70 M. $\phi = 4^{\circ}/_{00}$, $\omega = 16^{\circ}/_{00}$, dus $\frac{\phi}{\omega} = \frac{1}{4}$.

(Volgens 't Schietvoorschrift Vg A zou $\frac{W}{S} = \frac{1100}{4000} = \frac{1}{4}$ zijn; de coëfficiënt voor den zijd. afstand komt niet in aanmerking, zijnde de zijd. afstand van de batterij tot de waarn. lijn 1000 M., d. i. minder dan de helft van den schootsafstand.)

Het vuur verliep als volgt:

No. der schoten.	E.	Gemiddelde van de waarn. uit den post.	Toelichtingen.
1—2	19°	25 L	Wijziging zijd. richting met 6.
3—4	id.	(+) 5 R	Wijz. el. met $30'$. " " " " " $1 + 4 = 5$.
5—6	$18^{\circ}30'$	(—) 0—0	Herhaling v/d (—) grens.
7—8	id.	14 L	Wijziging zijd. richting met 4.
9—10	id.	(+) 0—0	Er is „contradiction”, dus nogmaals met $18^{\circ}30'$.
11—12	id.	(+) 9 L (—) 5 R	O. H. $18^{\circ}30'$ blijft behouden voor de groep en, daar 't (+) schot L en 't (—) schot R ligt, is de zijd. richting ook nage-noeg goed.
13	id.	(—) 3 R	} Uit deze vijf beschikbare schoten blijkt, dat het vuur zeer waarschijnlijk, wat lengte en breedte betreft, goed ligt.
14	id.	(+) 1 R	
15	id.	(—) 0—0	
16	id.	(+) 1 R	
17	id.	(—) 5 L	

2e Geval. Waarnemingshoek $> 300^{\circ}/_{00}$. Zij in fig. 1 S het gemiddelde der eerste 2 schoten, dan moet dit gemiddelde worden gebracht in S_1 . De O. H. moet dus worden gewijzigd voor den afstand SS_1 ; de waarnemer heeft de afwijking γ opgemeten. Men stelt nu voor de practijk de grootte van $SS_1 = \gamma \times \frac{ab}{\omega}$.

Zooals hiervoren reeds werd opgemerkt, behoort het berekenen van $\frac{a b}{\omega}$ tot de voorbereidende maatregelen. Men past de wijziging van de O. H. zoo dikwijls toe tot men schoten in of nabij de waarnemingslijn krijgt. Afhankelijk van de waarneming wordt nu vooruit- of teruggegaan met de vork en tevens zijdelings gewijzigd om in de waarnemingslijn te blijven. Vallen de schoten weer buiten de waarnemingslijn, dan wordt de O. H. alleen weer gewijzigd om in de waarnemingslijn terug te komen en zoo gaat men vooruit- en terug totdat eindelijk 2 O. H. zijn gevonden, die 1 vork of meer verschillen en (—) en (+) schoten geven. Hoe grooter de waarnemingshoek is, des te meer komt een zijdelingsche afwijking voor den waarnemer overeen met een lengte afwijking van de batterij. Kleine waarnemingshoeken leiden tot herhaalde O. H. wijzigingen, hetgeen uit onderstaand voorbeeld blijkt; het smalle schietterrein en de, in verband met de veiligheid, vastgestelde plaats en van de waarnemingsposten maken, dat groote waarnemingshoeken hier niet te zijn verkrijgen.

Bij een der vuren, post L, was de waarnemingshoek iets grooter dan $300 \text{ }^0/_{00}$; voorts was $a b = 20'$, ω was $20 \text{ }^0/_{00}$ en $\phi = 4 \text{ }^0/_{00}$.

$$\frac{a b}{\omega} = \frac{20'}{20 \text{ }^0/_{00}} = 1.$$

No. der schoten.	E.	Waarn. v/d post.	Toelichtingen.
1	16°	13 R } gem.	Daar de post L is, moet de E. verminderd worden met $5 \times 1 = 5'$.
2	id.	22 L } 5 L	
3	15°55'	12 R	Vooruit met de vork (20') en $4 \text{ }^0/_{00}$ naar R om op de waarn. lijn te blijven.
4	id.	(—) 0—0	
5	16°15'	15 L } gem.	E. verminderen om op de waarn. lijn te komen met $15 \times 1 = 15'$.
6	id.	15 L } 15 L	
7	16°	20 L } gem.	Men zou weer terug moeten; de B. C. doet nog eens 2 schoten en brengt de 2e serie voor de helft in rekening; schiet volgens de methode van de grootte der afwijkingen.
8	id.	7 L } 13 L	
9	id.	12 L } gem.	
10	id.	12 L } 12 L	E. weder verminderen.
11	15°54'	11 L } gem.	
12	id.	8 L } 9 L	Als 11 en 12.
13	15°45'	10 L } gem.	
14	id.	3 L } 6 L	De B. C. gaat met $2 \times$ vork vooruit, omdat deze E. kleiner is dan die, waarmede reeds een (—) schot is verkregen, n.l. schot 3 en 4.
15	15°39'	2 L	
16	id.	(—) 3 R	Terug $1 \times$ vork.
17	16°19'	(+) 1 L	
18	id.	(+) 1 R	
19	16°	(+) 0—0	
20	id.	14 L	

En nu heeft men na 20 schoten nog geen resultaat! d. w. z. geen duidelijk gemarkeerde grenzen. Wel is $15^{\circ}55'$ (—) en 16° (+), maar deze O. H. liggen te dicht bij elkaar; men kan alleen vermoeden, dat de goede O. H. in de buurt zal liggen.

Bij een volgende oefening deed zich iets soortgelijks voor. De B. C. hield toen geen rekening met een reeds verkregen (—) schot, doch ging opnieuw terug met 1 vork om (—) en (+) schoten te krijgen, die minstens dezen afstand uit elkaar liggen. Op deze wijze werden betrouwbare grenzen gevonden en kon met de gehalveerde O. H. het groepschieten beginnen.

In dit geval was de post rechts, $a b = 30'$, $\omega = 16 \text{ ‰}$, $\phi = 8 \text{ ‰}$.

$$\frac{a b}{\omega} = \frac{30}{16} = 2.$$

No. v/h schot.	E.	Waarneming v/d post.	Toelichtingen.
1	20°	12 R } gem.	E. gewijzigd voor $21 \times 2' = 42'$.
2	id.	30 R } 21 R	
3	$19^{\circ}18'$? ?	Vooruit met $30'$ en 8 naar L.
4	id.	(—) 0—0	
5	$19^{\circ}48'$	15 R } 12,5	E. gewijzigd voor $12,5 \times 2' = 25'$.
6	id.	10 R } R	
7	$19^{\circ}23'$	20 R	De (+) grens verifieeren.
8	id.	(+) 2 L	
9	id.	(+) 1 L	Men heeft nu als (+) grens $19^{\circ}23'$ en zou de (—) grens $19^{\circ}18'$ moeten verifieeren. Schot 4 wordt nu buiten rekening gelaten en wordt met $30'$ teruggegaan en 8 naar R.
10	id.	? 3 R	
11	$18^{\circ}53'$	25 R } gem.	E. gewijzigd voor $16 \times 2' = 32'$.
12	id.	7 R } 16 R	
13	$18^{\circ}21'$	(—) 0—0	De (—) grens gevonden en tevens geverifieerd. Groepschieten begint met gemiddelde E. tusschen $18^{\circ}21'$ en $19^{\circ}23'$.
14	id.	(—) 2 L	
15	$18^{\circ}52'$	(—) 5 L	Enz.
16	id.	(+) 2 R	

Uit bovenstaande voorbeelden moge blijken:

In 't algemeen dat men gaarne velerlei methoden bij de hand heeft om in ieder bijzonder geval ruime keuze van middelen te hebben om het doel te bereiken (zie de diverse methoden van bepaling van de afwijking van het schot bij waarneming uit meerdere posten en de 2 methoden bij het waarnemen uit één post);

wat de schietregels betreft:

het kenmerkende van S-vuur als zijnde juistheidsvuur: grens- en groepschieten stuksgewijze (kan ook batterijsgewijze); herhalen der grensschoten;

groepen van 6—12 schoten ;

wijziging van de E. der groep met zooveel $\frac{1}{n}$ deel van de vork (n = aantal schoten der groep) als er schoten van teeken moeten wisselen om evenveel (+) als (—) schoten te verkrijgen ;

uitwerkingsvuur seriën van 24—48 schoten ;

bij het uitwerkingsvuur de geheele batterij als één beschouwd, zonder individueele correcties uit te sluiten ;

het kenmerkende van het schieten met de grootte van de afwijking :

hetzij met enkele schoten en dan corrigeeren van de grootte der afwijking gedeeld door het nummer van het schot (niet verder dan tot $\frac{1}{6}$ van de afwijking) ;

hetzij met seriën van hoogstens 24 schoten en dan wijzigen voor de gemiddelde afwijking van de serie.

Behalve de hierboven behandelde gevallen van S-vuur met één vuurmond, werden ook enkele S-vuren afgegeven met een batterij van 75 m.M. De bedoeling hierbij was de schietregels te beoefenen van „tir sur zône”, overeenkomende met hetgeen in Sch. Vg A wordt genoemd S-vuur met het oog op scherfwerking. Bij deze oefeningen (gemiddelde schootsafstand 3000 M.) werden geenerlei voorbereidende berekeningen uitgevoerd. In het algemeen werd een duidelijk begrensde stuk terrein aangewezen om onder vuur te worden genomen. Dank zij het in de schootsrichting oplopende terrein, was het zeer gemakkelijk om de beide grenzen van het terrein te zien, de verst verwijderde grens was altijd hoger gelegen dan de dichtstbij zijnde grens. In 't algemeen bestonden dus de doelen uit zandplekken, of wel de grenzen waren aangegeven door rijen rotsblokken, enz. Hoewel de doelen bij de vuurmonden steeds zichtbaar waren, mocht hiervan nimmer worden gebruik gemaakt, deze oefeningen werden tevens dienstbaar gemaakt om de verschillende richtmethoden toe te passen, die in het Fransche schietvoorschrift in zoo ruime mate zijn opgesomd. De eerste laag gaf dan een aanwijzing omtrent de meerdere of mindere nauwkeurigheid, die aan iedere methode vast zit en omtrent de nauwkeurigheid door den B. C. en de batterij bereikt. Men hecht er groote waarde aan, dat ieder officier een duidelijken kijk heeft op de nauwkeurigheid, die iedere richtmethode met zich mede brengt en den tijd, die in normale gevallen noodig is om een batterij te richten.

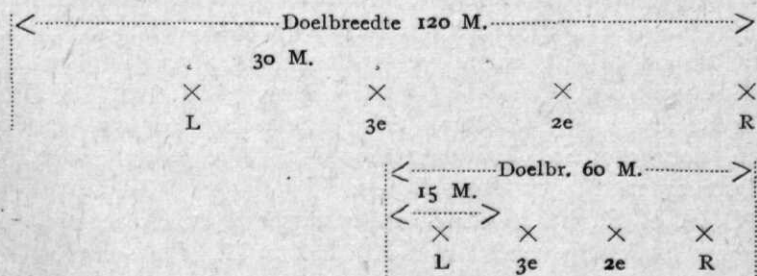
Wat de schieterij zelf betreft, er waren per oefening ± 20 projectielen beschikbaar, d. i. 5 lagen. Een uitwerkingsvuur bleef dus achterwege of wel werd in gunstige gevallen door één laag gemarkeerd. Er werd geschoten met wat men bij ons „oefeningspringbristantgranaten” noemt, d. w. z. gietijzeren G. met een springlading van zwart buskruit. De echte B G. van oorlogsaanmaak zijn niet

zoodanig te vertrouwen, dat men ze in vreedestijd wil gebruiken. In de meest ongunstige jaren (1915 à 1916) kwam bij deze B.G. 1 ontijdige springer op de 3000 projectielen voor, hetgeen meerdere kanonnen en bedieningsmanschappen heeft gekost. In oorlogstijd doet zoo iets betrekkelijk weinig ter zake; nu echter wil men personeel en materieel niet aan een dergelijke onaangename verrassing blootstellen.

De schietregels van dit S-vuur komen op het volgende neer.

In de eerste plaats wordt deze methode, waarbij wijde grenzen worden gezocht en tusschen de grenzen wordt gestrooid, alleen toegepast als men geen tijd of geen middelen heeft om het juistheidsvuur (rechtstreeks treffen) toe te passen, of wel wanneer het doel in beweging is of van zoodanigen aard is, dat het ieder oogenblik in beweging kan gaan. De grootte der grenzen hangt af van het doel, van den beschikbaren tijd en van de waarnemingsmiddelen en — omstandigheden.

Regeling van de zijdelingsche ligging van het vuur. Van den aanvang af wordt het vuur over de geheele breedte van het doel verdeeld. Is de breedte van het doel zoodanig, dat moet worden gespreid, d. w. z. is het doel breeder dan $4 \times$ de breedteverking van het enkele stuk (bij dit kaliber op ± 15 M. te stellen), dan wordt ieder stuk gebracht vóór den vleugel van rechts van zijn gedeelte; is het doel van dien aard, dat niet moet worden gespreid, dan wordt ieder stuk gebracht tegenover het midden van zijn gedeelte.

In het eerste geval wordt gedurende het uitwerkingsvuur door spreiden het vuur over de geheele breedte van het doel verdeeld.

Bij waarneming van den grond zullen de schoten moeten worden gebracht voor de zichtbare gedeelten van het doel, men zorge echter de zijdelingsche richting der stukken niet door elkaar te brengen, opdat het uitwerkingsvuur dadelijk met de behoorlijke breedteverdeling kan beginnen.

Bij waarneming uit de lucht wordt de laag (meer of minder vernauwd) voor den vleugel van rechts van het doel gebracht; na het inschieten wordt de breedteverdeling zoodanig veranderd, dat ieder stuk schiet in zijn eigen gedeelte, als boven is vermeld.

Uit de practijk (alleen waarneming van af den grond en daarbij nog in de onmiddellijke nabijheid van de batterij) teeken ik aan, in de eerste plaats, dat men bij de eerste oefeningen — nu ja wel toestond dat met lagen 5 sec. werd gevuurd — maar 't toch feitelijk als niet behoorlijk beschouwde, indien bij een batterij van 75 niet met lagen 1 of 2 sec. werd gevuurd. Bij deze snelheid is het niet mogelijk, datgene te doen, wat men bij de Vg A in de practijk uitdrukt als het vasthechten van de springpunten in het terrein, d. w. z. het opzoeken van merkpunten (een boompje, een vlek, een streep, een of ander terreinvoorwerp, dat zich tegen den horizon afteekent), in welker onmiddellijke nabijheid 't springpunt moet liggen bij goed geregelde zijdelingsche richting. Men is er in Fr. tegen om dadelijk afzonderlijke correcties voor de stukken aan te brengen. Men tracht zoo lang mogelijk door wijder of nauwer te commandeeren de ligging der schoten zijdelings te verbeteren. Is de zijdelingsche richting in haar geheel niet goed en bovendien de breedte verdeling niet zooals het behoort, dan wordt, na de eerste laag, de laag in zijn geheel zijdelings verplaatst, zoodat het R-stuk op zijn plaats komt, daarna wordt zoo noodig door wijder of nauwer te commandeeren de tusschenruimte tusschen het R en L-stuk goed gemaakt. Bij een volgende laag kijkt men naar het 2e en 3e schot en verbetert deze door individueele correcties. Dit is natuurlijk geen wet van Meden en Perzen; zou de eerste laag absoluut door elkaar liggen, dan doet men dat, wat men meent te moeten doen, d. w. z. daar zijn geen regels voor te geven; maar wanneer de laag vrij regelmatig is, maar niet absoluut goed (bij een behoorlijk geoeffende bediening als normaal geval aan te nemen), wordt als boven gehandeld. Zoodra doenlijk gaat men over tot inschieten voor de lengte. De regels hiervoor zijn:

De geheele batterij wordt als één beschouwd, de drachtsverschillen worden door den St. C., indien mogelijk, in rekening gebracht. Er wordt steeds met lagen ingeschoten.

De O. H. of E., behorende bij den afstand, waarop het vuur wordt geopend, wordt afgerond tot in 100-tallen M. of tot een veelvoud van 10 minuten.

Men maakt sprongen van een zekere, — doch (gedurende het vuur) steeds dezelfde — grootte om zoo spoedig mogelijk tot twee O. H. (E.) te komen, die het doel insluiten.

In beginsel liggen deze twee grenzen 2 „fourchettes” uit elkaar. Wanneer het doel ondiep en goed zichtbaar is, kunnen deze grenzen tot 1 „fourchette” worden vernauwd. Wanneer op een bepaald gedeelte van het gevechtsfront de doelen zeer talrijk zijn en men vergissingen vreest met andere vuren, kan men de grenzen tot $\frac{1}{2}$ „fourchette” vernauwen.

Hoewel één waargenomen schot van een laag al toestaat om een voorloopige conclusie te trekken omtrent de gebezigde O. H. (E.),

beslist men pas omtrent de ligging van een laag wanneer minstens twee schoten, hetzij uit één laag, hetzij uit twee lagen met dezelfde gegevens, onmiddellijk achter elkaar gedaan, zijn waargenomen.

Een O. H. is dus (—) wanneer van een laag minstens 2 schoten als (—) zijn waargenomen of wel wanneer in twee onmiddellijk op elkaar volgende lagen telkens 1 schot als (—) is waargenomen.

Worden in een laag 1 (—) en 1 (+) schot waargenomen, dan is er „contradiction” en de laag wordt overgedaan. Worden in een laag 2 (—) en 2 (+) schoten waargenomen of in 2 opvolgende lagen telkens 1 (—) en 1 (+) schot, dan is het inschieten afgelopen en begint het uitwerkingsvuur met de laatste O. H. (E.).

Een treffer wordt beschouwd als 1 (—) en 1 (+) schot.

Wat de practijk van de zaak betreft, men rondde de „fourchette” of „2 X de fourchette” af tot een veelvoud van 50 M.; dat is gemakkelijk met het oog op het bepaalde bij het uitwerkingsvuur. Als regel stelde men de „fourchette” maar op 100 M. vast.

Nu komt dat wel zoo'n beetje uit, bijv. op 2500 M. is de fourchette $10' = 67$ M., dus 2 f. = 134 M., afronding tot 150 M. is dus juist, op 3500 M. is f. = $14' = 80$ M., 2 f. = 160 M.; hier kan de afronding tot 100 M. voor de fourchette er goed mee door. Op 4500 M. is f. = $22'$ of 100 M.

Op de afstanden van \pm 3000 M. waarop werd geschoten, begon men meestal royaal weg met sprongen en grenzen van 200 M. te zoeken en daartusschen het uitwerkingsvuur af te geven. Alleen indien het doel beslist ondiep was, werden de grenzen vernauwd tot 100 of 50 M.

Bij een der vuren op een (gefingeerde) 4 stukken batterij (4 rotsblokken) trad bij den B. C. gedurende het vuur de bekende verwarring op tusschen zijn juistheidsvuur en „tir sur zône”.

Hetzelfde treft men bij min-ervaren vuurleiders in ons land ook wel aan. Zoolang een doel een min of meer doorlopende lijn vertoont, heeft niemand bezwaar tegen een „tir sur zône”, tegen scherfwerking; maar is deze lijn onderbroken en, nog erger, wordt 't woord schildbatterij maar gebruikt, dan worden dadelijk de richtlijnen naar de zichtbare gedeelten gebracht en dus het essentiele van de scherfwerking — de gelijkmatige verdeling der scherven over 't front — losgelaten. Het valt niet te ontkennen, dat er overigens iets natuurlijks zit in het feit, dat men, 4 vuurmonden tot zijn beschikking hebbende en een vierdeelig vijandelijk doel ontdekkende, ieder van zijn vuurmonden op de tegenpartij wil richten, maar men moet nu eenmaal bij het zoo verschillend karakter der beide soorten S-vuur een keuze doen en het eenmaal vastgestelde of bij de oefening door den leider opgegeven vuurplan consequent doorvoeren.

In 't algemeen werd als een bruikbare vuurtactiek tegen een (even-

tueel!) min of meer zichtbare artillerieopstelling aanbevolen eerst een vlot „tir sur zône” bij wijze van vuurovervalling, dan — indien tijd en omstandigheden (munitievoorraad, trefkans enz.) het toelaten, met één vuurmond een juistheidsvuur tegen een der stukken en met de rest van de batterij een storend T-vuur.

Een (\pm) laag werd veelal als het summum van geluk beschouwd.

Bij het schieten was de wensch dikwijls de vader der gedachte en meerdere malen werden (\pm) lagen gedecreteerd. In 't algemeen hadden de jongere — toch oorlogservaren — B. C.ⁿ niet veel moed op vraagteekens; er behoort inderdaad soms zedelijke moed toe te erkennen, dat men iets niet heeft gezien. Het maken van flinke sprongen om spoedig tot twee grenzen te komen, waarvan men ten minste zeker is, zat er bij velen niet in.

Het uitwerkingsvuur zelve wordt afgegeven tusschen de beide gevonden grenzen, beginnende op de (—) grens. Men strooit tusschen deze grenzen met 25 M. bij het kanon van 75, met 50 M. bij kalibers van 105 en 155 m.M.

Dit uitwerkingsvuur moet zoo spoedig mogelijk leiden tot een vuurdichtheid van minstens

80 schoten bij de kalibers	75—90
45 " " " "	105—120
30 " " " "	145—155 m.M.

per *H. A.* onder vuur te nemen terrein.

Dit aantal dient natuurlijk om de gedachten te bepalen en moet worden aangepast aan het aantal vuurmonden waarmede, het aantal afstanden waarop wordt geschoten, alsmede de wijze van spreiden. Ieder kanon doet in iedere richting en op iedere afstand minstens 1 schot. Het Schietvoorschrift geeft in een staatje de tusschenruimten aan in $\frac{0}{100}$, die worden vereischt om in de breedte het doel geheel aaneengesloten onder vuur te nemen. Dit aantal $\frac{0}{100}$ wordt bij daarvoor in aanmerking komend materieel omgezet in „slagen met 't zijwaartsche draaiwiel”.

Voor enkele moderne vuurmonden ziet 't staatje er als volgt uit:

Afstanden in M.	$\frac{0}{100}$		
	75	105	155
2000	5	6	10
3000	3	4	7
4000	2	3	5
5000	1	2	3
6000	1	2	3
7000		1 $\frac{1}{2}$	2 $\frac{1}{2}$
8000		1 $\frac{1}{2}$	2
9000		1 $\frac{1}{2}$	2
10000		1	2

Voorpostendetachementen.

Critische beschouwing naar aanleiding van het artikel van
den heer Schmidt in de Decemberaflevering,

DOOR

G. KUYPER,

Kapitein der Infanterie.

In de Decemberaflevering van 1920 trof ik een artikel aan van de hand van den heer S., dat mij naar de pen doet grijpen.

In dit stuk wordt ons voorschrift als geheel verouderd ter zijde geschoven en ons iets geheel nieuws voorgehouden als een noodzakelijk uitvloeisel uit de lessen van den laatsten grooten oorlog. Onder het lezen vroeg ik mij reeds terstond af, zijn dit de lessen van den heer S.; zijn persoonlijke inzichten of de opinio communis van de groote tactici, die de lessen gevolgd hebben aan de voeten van Mars in dit wereldgebeuren? Vooral was die vraag gewettigd waar het Jaarbericht K. W. S. had gemeld, dat ons V. V. up to date was.

Zijn het de persoonlijke gevolgtrekkingen van den heer S. dan heb ik tegen een dergelijke publicatie geen enkel bezwaar, mits uit den geheelen opzet blijkt, dat dit het geval is. De indruk, die het stuk echter op mij maakte, was, dat de heer S. ons een stukje tactiek wilde geven, waarover de geleerden het eens zijn geworden. Het velddienstvoorschrift is verouderd, in afwachting van de vernieuwing moeten de nieuwe denkbeelden niet alleen reeds ingang vinden maar ook worden toegepast met ter zijde schuiving van onze voorschriften. De heer S., leeraar aan de K. M. A., beter dan een gewoon troepenofficier in staat de nieuwe bronnen te bestudeeren, — hij heeft die bronnen maar voor het grijpen — geeft ons in het kort weer, wat zij als onomstootelijke waarheid te voorschijn brachten.

Ik sloeg er R o h r b e c k eens op na en ziet nu hoe verbaasd ik was, daarin niets van dat nieuwe te vinden. Hij onderscheidt nog marschvoorposten, gewone voorposten en gevechtsvoorposten. Bij hem vind ik nog steeds de voorposten C. C. als de man, die alles regelt bij de compagnie. In hoofdzaak niets nieuws.

Deze ervaring doet mij moed vatten, om enkele gedachten van den S. kritisch te beschouwen.

In de eerste plaats is S. bang voor een overvalling der voorposten door den vijand met, door mechanische kracht, snel aangevoerde strijdmiddelen.

Is door den oorlog de toestand ingrijpend veranderd? Wanneer vroeger de vijand meer dan een dagmarsch van ons was verwijderd, kon hij ons dan ook niet binnen enkele uren met cavalerie en wielrijders overvallen? Maar we rekenden er op, dat hij hierbij gebruik moest maken van de wegen en dat dus observatie van de wegen voldoende was. Staat het met automobielen anders? Ik meen van neen. Wel bewegen zij zich vlugger dan cavalerie of wielrijders, maar zij zijn dan ook meer dan die wapens aan de wegen gebonden. Een vernielde brug, een coupure in den weg, een verhakking of andere versperring geven aan een autocolonne veel en veel meer oponthoud, dan aan cavalerie en wielrijders.

En hiermede vervalt m. i. de beteekenis van het eerste deel van het betoog van den heer S.

Komen we nu aan het tweede punt, dan zien we, dat de heer S. zeer benauwd is voor goed versterkte, en zoo mogelijk met ijzerdraad versperde, opstellingen van voorpostendetachementen, wanneer de vijand zich door het tusschenterrein een weg gebaad heeft. Hier tegenover stel ik, dat ik mij zeer benauwd (in altruïstischen zin) maak voor dien doorgedrongen vijand, die zich min of meer in dezelfde positie, maar in enorm veel ongunstiger conditie bevindt.

De heer S. spreekt over een onderlinge tusschenruimte van de V. P. D.ⁿ van 1000 M. Vermoedelijk hebben we hier te maken met min of meer open terrein. Heeft de compagnie nu een frontbreedte van 200 M. dan blijft er 800 M. tusschenterrein over. Ik meen een pracht afstand om die van weerszijden met zware mitrailleurs flankerend te beheerschen. Werkelijk, ik benijd een doorgedrongen vijand niet. Een doordringen kan dan ook niet plaats hebben, alvorens dien flankerenden zwaren mitrailleurs het zwijgen is opgelegd.

Wil men ze het zwijgen opleggen, dan is eerste eisch ze te verkennen. Aan ons om den vijand dit verkennen zoo moeilijk mogelijk te maken. Wordt de V. P. D.-lijn bezet door sectiën, dan zal die bezetting weinig diepte kunnen hebben, houdt men de compagnieën bijeen, dan kan de bezetting daarentegen wel diepte hebben.

In het eerste geval komt het mij voor, dat de verkenning der mitrailleuropstellingen minder bezwaar oplevert, dan in het tweede geval.

Gaan we toch den toestand bij den vijand na, dan treffen we daar niet aan een overweldigend aantal stukken artillerie van de meest uiteenloopende kalibers en gedoteerd met schier onuitputtelijke munitievoorraad, maar een beperking in die opzichten. Het is geen „Groszschlacht”, doch hoogstens een inleiding daarvan. Wat is voor de artillerie gemakkelijker: het in elkaar trommelen van eenige betrekkelijk smalle, maar ook zeer weinig diepe, doelen, dan wel één betrekkelijk breed en zeer diep doel?

Bij welke opstelling heb ik meer kans de zware mitrailleuropstellingen aan dit vuur te onttrekken?

Zie daar de vraag waarop het bij de voorpostendetachementen aan komt.

Om een voor alle gevallen beslissend schema aan te geven komt mij te gewaagd voor, veel zal afhangen van terrein en omstandigheden. In het algemeen kan ik echter wel zeggen, dat ik meer voor ons voorschrift en voor Rohrbeck gevoel dan voor de meening van den heer S. Maar er is meer; volgens ons voorschrift heeft men zelden artillerie bij de V. P. D.ⁿ. Rohrbeck daarentegen is van meening, dat men bij de voorposten steeds artillerie indeelt als een aanval te verwachten is. Daar volgens hem slechts in sommige gevallen voorpostenreserven worden afgezonderd, zal de artillerie wel bij de V. P. D.ⁿ moeten zijn. De toebedeeling van infanteriegeschut aan de regimenten maakt dit min of meer waarschijnlijk. Hier hebben we dus te doen met een wijziging ten gevolge van de oorlogslessen. Maar nu komt bij mij de vraag op, hoe denkt S. zich de opstelling en beveiliging van die artillerie als de voorpostencompagnie zich oplost in betrekkelijk ijle, weinig diepe, sectieopstellingen?

Dit wat het principe aangaat; enkele opmerkingen van niet principiëelen aard, maar meer van practisch belang, moeten nog onder het oog worden gezien.

Hoe te eten uit den éénen keukenwagen, hoe de gewonden te verzorgen met één hospitaalsoldaat als de compagnie zoo verspreid ligt? Hoe het afleggen der ransels voor de wachten te regelen? Hoe moeten de wachten bij een aanval terugtrekken zonder het vuur te onderscheppen? Na de aflossing komt de sectie in een geheel nieuwe opstelling, die zij van te voren niet heeft kunnen verkennen.

Ook het optimisme van S. dat men in een V. P. D.-lijn wel om de 300 à 400 M. onderdak zal vinden kan ik niet deelen. Ik voor mij geloof, dat op de voornaamste punten, waar dus de V. P. D. cieën, komen die kans veel grooter is.

Hoe komt de C. C. aan zijn patrouilles. Hij zal toch wel de man zijn, die den patrouillegang regelt. Moet hij ze nemen van de sectie waar hij zich toevallig bij bevindt? Maar dat is meestal op het gewichtigste punt. Die sectie dus aanmerkelijk verzwakken? Of vermenging van verbanden?

Antwoord van den heer Schmidt.

Naar aanleiding van bovenstaande critiek op mijne beschouwing over voorpostendetachementen, is de Redactie van de Militaire Spectator zoo vriendelijk, mij eenige ruimte ter beschikking te stellen.

Gaarne maak ik hiervan gebruik, daar reeds de tweede zinsnede van de beschouwing van den heer Kuypers eene onjuistheid verkondigt.

De heer K. toch beweert: „in dit stuk wordt ons voorschrift als geheel verouderd ter zijde geschoven”.

Waar ik slechts aan de punten 281 en 282 eene andere uitlegging geef dan gewoonlijk, kan van een „als verouderd ter zijde schuiven”, geen sprake zijn.

De door mij aangegeven opstelling is zelfs in het geheel niet in strijd met het V. V. (zie ptn. 293, 294 en 297).

De heer K. memoreert verder, dat men aan autocolonne gemakkelijker oponthoud kan bezorgen, maar ik wil daartegenover stellen, dat men op grooteren afstand toch moeilijk alle wegen en bruggen kan gaan vernielen. Doet men zulks niet, b. v. om den eigen opmarsch niet te vertragen, maar volstaat men, met het vernielen van enkele bruggen of wegen, dan kan de autocolonne een omweg nemen. Is de autocolonne op korteren afstand gekomen, dan kan men er misschien in slagen haar tot staan te brengen, maar immobiliseert daarmee de vervoerde infanterie en mitrailleurgroepen niet en daar komt het op aan.

Bij de rest van zijn betoog vergeet de heer K., dat de Nederlandsche compagnie is uitgerust met 4 en weldra met 8 Lichte Mitrailleurs. De heer K. hecht reeds groote waarde aan de 2 Zware Mitrailleurs, omdat de tegenpartij deze eerst moet gaan bestrijden, alvorens verder door te kunnen dringen.

Die moeilijkheden worden voor den aanvaller nog grooter, omdat het V. P. D. behalve over de 2 Zw. Mitrs. van het Bataljon ook nog over 4 of 8 L. Mitrs. beschikt. Maar dan moet men ze ook niet vlak bij elkaar plaatsen, maar ze over een breed front verdeelen, waardoor verkenning van hunne opstellingsplaatsen, nog meer wordt bemoeilijkt, de vuuruitwerking meer tot haar recht kan komen en de vijand minder trefkans heeft.

Aangezien geen beslissend gevecht wordt geleverd, is ook diepteopstelling minder noodig en kan worden volstaan met de diepte, die voorposten- c. q. vakreserve bieden.

De heer K. wil geen voorpostenreserve en deelt daarom (?) de artillerie bij de V. P. D.ⁿ in.

Ik verwijs hem daarbij naar de punten 288 en 317 V. V. en meen, dat de heer K. niet het recht heeft, van de aangegeven indeeling af te wijken, ook al vindt Rohrbek zulks gewenscht.

Voor wat betreft de andere bezwaren, mag ik aannemen, dat ook de heer K. de meening zal zijn toegedaan, dat niet de mogelijkheid om de ransels te kunnen plaatsen of van eene goede regeling van de verpleging, de opstelling van de compagnie bepaalt, maar dat de tactische eischen daarbij verre overheerschen.

Ik maak mij dan ook sterk, dat de heer K., na eenig nadenken, eene oplossing voor deze, overigens niet zoo gemakkelijke, kwesties vindt.

Een nationaal, doch weinig bekend middel tot het dekken van een terugtocht door polderland,

DOOR

W. E. VAN DAM VAN ISSELT,

*Luitenant-Kolonel van den Generalen Staf.
Directeur der Hoogere Krijgsschool.*

In een verdienstelijke verhandeling nopens de maatregelen tot uitvoering en dekking van een terugtocht in het polderland miste ik een zeer afdoend, ook in onze krijgsgeschiedenis bekend hulpmiddel om zich, dikwijls voor uren, vrij te maken van de vervolging des vijands, waaruit weer de mogelijkheid geboren wordt om zich den tijd te verzekeren ten einde ongestoord naar een volgende stelling terug te trekken, deze ordelijk te bezetten en er zich in te richten. Daar mij bleek, dat ook aan meer deskundigen dit middel niet bekend was, wil ik daarop hier de aandacht vestigen, in de hoop, dat het in wijder kring bekend worde 1). Indien het dan naderhand in leerboeken, voorschriften enz. vermeld wordt, bestaat de kans, dat het, overigens in de werkelijkheid voor de hand liggend hulpmiddel, waarop hier gezinspeeld wordt, gemeen goed blijft van het Nederlandsche officierskorps.

Neem aan, dat een colonne langs een polderweg terugtrekt, achtervolgd door een overmachtigen vijand. Natuurlijk zal die colonne op alle zich daartoe eigenende plaatsen, zooals dwarswegen, dorpsranden, dwarsvaarten met de haar begeleidende kaden weerstand bieden, zij het slechts met een achterhoede, ten einde het opdringen des vijands te vertragen. Het polderland moet n.l. voet voor voet verdedigd worden. Heeft nu de commandant der bewuste colonne een zekeren tijd noodig om zich een voorsprong op den vijand te verzekeren — en hoe dikwijls zal dit niet voorkomen — dan heeft hij niets anders te doen dan van de colonne, welke zich bijna voortdurend beweegt op een défilé, aan weerszijden door water begrensd, een patrouille op rijwielen vooruit te zenden, waarvan de commandant de opdracht krijgt om in twee aan den terugtochtsweg recht tegenover elkaar gelegen, zich daartoe eigenende woningen een hoeveelheid brandbare stoffen, zooals hooi, stroo, beddengoed, wollen artikelen, hout of dergelijke te doen opstapelen en deze met

1) Ook in het bekende werkje van Generaal Sabron omtrent de voorbereiding van den troep tot de oorlogvoering in polderland wordt dit middel niet genoemd.

petroleum te doen overgieten. Tijdig voordat de achtertroep of achterspits, bij voorkeur een kleine afdeeling wielrijders, de bewuste huizen voorbijtrekt, worden deze in brand gestoken. Binnen korten tijd wordt dan voor eenige uren een schier ondoordringbare hindernis gevormd, welke elke vervolging tegengaat. Vooral zal dit het geval zijn, indien men terugtrekt over een polderweg, loopende door een reeds dras gezette streek of indien de huizen met oordeel gekozen zijn, d. w. z. zoodanig, dat de vervolger daar ter plaatse, door de aanwezigheid van begeleidende of dwarsche breede slooten, moeilijk het défilé verlaten, den brand omtrekken kan. Komt de terugtrekkende verdediger een weinig te laat met zijn maatregelen, dan is dit geen nadeel, kan het zelfs in zekeren zin een voordeel worden, aangezien dan de voortroep van den nadringenden tegenstander door den uitslaanden brand van zijn hoofdmacht afgesneden wordt. Alleen, indien de maatregel zóó laat getroffen wordt, dat die voortroep er nog in slaagt den brand te blusschen, wordt het een beslist nadeel.

Het hier aanbevolen middel kan tijdens eenzelfden terugtocht eenige malen na elkaar toegepast worden. Ook indien de verdediger een dorpsrand verdedigt met het vooruitzicht dezen binnen niet te langen tijd te moeten ontruimen, kan het middel in den rug der eigen troepen, op een nauw gedeelte van den weg door het dorp — en hoevele vindt men er in onze aan smalle polderdijken gebouwde, langgerekte dorpen! — toepassing vinden. Bij voorkeur kieze men daarvoor een plaats nabij den dorpsuitgang, langs welken men later zelf het oord verlaten zal; dit punt kan dan na de ontruiming nog onder artillerievuur genomen worden om het eventueel blusschen van den brand te bemoeilijken. Dit blusschen zal trouwens ten platten lande niet eenvoudig zijn, omdat hier veel hooi en stroo in en bij de woningen aangetroffen worden, de brandblusmiddelen schaarsch en niet bedrijfsgereed bij de hand zijn. Ook in dit geval zal het tijdstip voor het inbrand steken der huizen met veel oordeel gekozen moeten worden; d. w. z. in het nauwste verband met het oogenblik, waarop de laatste verdedigers den dorpsrand, hetzij gedwongen, hetzij vrijwillig ontruimen. Evenals bij brugvernielingen verdient het aanbeveling om ook dit in brandsteken zoo mogelijk onder leiding van een officier te doen plaats vinden; vooral, indien hij zich in den van den vijand afgekeerden dorpsrand moet ophouden en dus elk gezichtsverband mist met den strijdenden troep, moet hij door motor- of wielrijders, wellicht telefonisch, in het nauwste verband blijven met hem, die in den dorpsrand over de het laatst standhoudende troepen commandeert en dus het best beoordeelen kan, wanneer die rand zal worden prijsgegeven.

Wie zich de moeite geeft een blad der Stafkaart ter hand te nemen, waarop een gedeelte van ons polderland voorkomt, kan zich gemakkelijk overtuigen, dat dit middel dadelijk op wel honderd

plaatsen van zulk een blad toepassing vinden kan, en wel te meer en te afdoender, naarmate het polderland waterrijker en meer doorsneden is.

VOORBEELDEN UIT DE EIGEN KRIJGSGESCHIEDENIS.

Begin Juli 1672 wilden de Franschen van uit Oudewater de onzen overvallen, die, tot de bezetting van het Hollandsch IJssel-access der (oude) Hollandsche Waterlinie behoorende, op last van den aldaar commandeerenden Graaf van Hoorn, de wegen van Hoenkoop naar de Goejan-Verwellesluis trachtten door te snijden en onbruikbaar te maken. Genoemde Graaf, onderricht van 's vijands voornemen, zond versterking, die de Franschen weldra op de vlucht sloeg. Deze staken, om bij hun terugtocht het verder voortrukken van onze troepen te beletten, alle huizen langs den weg, welke zij volgden, in brand. Zie van Sypesteyn en de Bordes. Nederland in 1672 en 1673. Deel II, blz. 138; ook Dompelaer. Het ontroerde Nederland (1674). Deel I, blz. 361.

In een rapport nopens den mislukten aanslag der onzen (eerste tegenstoot) van uit Friesland op de Kuinderschans, ondernomen 10 tot 14 Juli 1672, d. i. nog binnen 3 weken, nadat Generaal Aylva met slechts 1400 man geregelde troepen van uit de stelling aan den beneden IJssel (Mastenbroek) over Hasselt op Friesland teruggetrokken was, leest men nopens den terugtocht der onzen: „Le Lieutenant-Général (Aylva) donnoit ordre.... de faire une retraite en bonne ordre, ayant mis le feu dans les maisons à cette costé la, pour retarder autant qu'on pouvoit l'avance de l'ennemis” (Militair Weekblad, a^o 1900, blz. 206).

Deze twee voorbeelden uit de eigen krijgsgeschiedenis kunnen dienen tot toelichting van het nationaal, doch te veel in vergetelheid geraakt, hiervóór theoretisch ontwikkeld middel om in polderland den eigen terugtocht te dekken. Zij vormen mede een bijdrage voor het betoog, door mij onder den titel: „Nationale oorlogsvoorbereiding” op 27 October 1911 in Krijgswetenschap geleverd, n.l. dat de studie der eigen krijgsgeschiedenis voor ons tot in lengte van dagen van hooge beteekenis blijven zal, zelfs in taktisch opzicht.

Dat een opzettelijk in het leven groepen of toevallig uitgebroken brand ook op andere terreinen op een beslissend oogenblik een belangrijken invloed oefenen kan op troepenbewegingen, leeren verschillende voorbeelden der krijgsgeschiedenis. Wij willen er daarvan hier nog enkele bekende vermelden:

1°. Aan het einde van den slag bij la Rothière op 1 Febr. 1814 liet Napoleon ten 8 nam. dat dorp door de artillerie van Drouot in brand schieten om de vervolging tot staan te brengen van den vijand, die in de duisternis teveel tijd zou verliezen door met

zijn infanteriecolonnen om dat dorp heen te trekken en daartoe vermoedelijk ook niet voldoende geörienteerd was 1).

2°. Op 18 Juni 1815 brak te Wavre in de hoofdstraat een hevige brand uit, terwijl de voorhoede van het Pruisische leger van Blücher door deze plaats trok. De marsch ondervond eenige uren vertraging (moeilijk te omgaan *défilé*). Dit vormde een der redenen, waarom de Pruisen dien dag eerst zeer laat op het slagveld van Waterloo verschenen. Het scheelde, vooral door deze toevallige vertraging, slechts zeer weinig of Wellington had den slag van Waterloo verloren²).

3°. Op 20 Juni liet Maarschalk Grouchy, tijdens zijn uitstekend uitgevoerden terugtocht uit België naar Noord-Frankrijk door Namen trekkende, nabij den uitgang dezer vesting door de genie een grooten stapel hout, stroo, enz. oprichten en aansteken. De belendende huizen vatten vuur; men werd van verdere vervolging der Pruisen ontslagen (*défilé*)³). Wie dezen meesterlijken terugtocht bestudeert — even besluitvaardig uitgevoerd als Grouchy's optreden in de dagen van 15 tot en met 18 Juni onzeker en aarzelend geweest is, — komt tot de overtuiging, hoe die Maarschalk en zijn legerafdeeling hier als het ware door het oog van de naald zijn gekropen.

1) Janson. Feldzug 1814 in Frankreich. Deel I, blz. 207/8. Hij zegt, dat de plaats te voren ten deele reeds in brand geraakt was.

2) H. Houssaye. 1815. Waterloo, blz. 282. de Bas en de t' Serclaes de Wommersom. La campagne de 1815 aux Pays Bas. Deel II, blz. 118 geven de vertraging slechts op als „un bon quart d'heure”.

3) H. Houssaye. 1815. Waterloo, blz. 467/8.

Een draadschaar voor de bereden wapens,

DOOR

J. W. WIJN,

Eerste-Luitenant bij het 1e Regiment Veld-Artillerie.

In een toekomstigen oorlog is het te verwachten, dat de vele afrasteringen van prikkeldraad, welke in ons land als perceelscheidingen steeds meer op den voorgrond treden, niet zonder invloed op de bewegingen der troepen zullen blijken te zijn, en gemakkelijk valt in te zien, dat het voornamelijk de bereden wapens zijn, die hiervan veel hinder zullen ondervinden.

Ook uit den jongsten oorlog zijn berichten tot ons gekomen, volgens welke de Duitsche cavalerie bij haren opmarsch door België door de vele afrasteringen dikwijls in hare beweging werd belemmerd.

Naarmate de ontginningen op de hoogere gronden toenemen, zullen de moeilijkheden, welke vooral de cavalerie, maar, hoewel in mindere mate, ook de artillerie deswege zullen ondervinden, grooter worden.

De bestaande kniptangen voorzien in het bezwaar slechts zeer gedeeltelijk. De ruiter toch is gedwongen af te stijgen, met één hand zijn paard te houden, met de andere de schaar te hanteeren, waardoor, vooral indien meerdere openingen moeten worden gemaakt, aanmerkelijk oponthoud ontstaat, dat in bepaalde omstandigheden (men denke b. v. aan eventueelen vuuroverval) noodlottig kan worden.

Het is dus gewenscht te beschikken over een draadschaar, waarmee vanaf het paard de draden kunnen worden doorgeknipt.

In verband hiermede schijnt het niet ondienstig, de aandacht te vestigen op de draadschaar, die in het Engelsche leger in gebruik is en op het geweer wordt bevestigd, met het doel bij bestorming van een loopgraafstelling de draden der versperring als het ware door te stooten, zonder de beschikking over het geweer als vuur- of stootwapen tijdelijk te verliezen 1).

Inrichting en werking zijn als volgt (zie teekeningen).

De ijzeren holle buis A, waarin de spiraalveer B, is met de twee verbindingsstukken C bevestigd aan het geweer. In deze buis is beweegbaar de stang met bek D, welke bij E scharnierend bevestigd is aan de stang met bek F, terwijl de hefboom G bij H en J scharnierend bevestigd is, resp. aan de stang F en aan de vaste buis A.

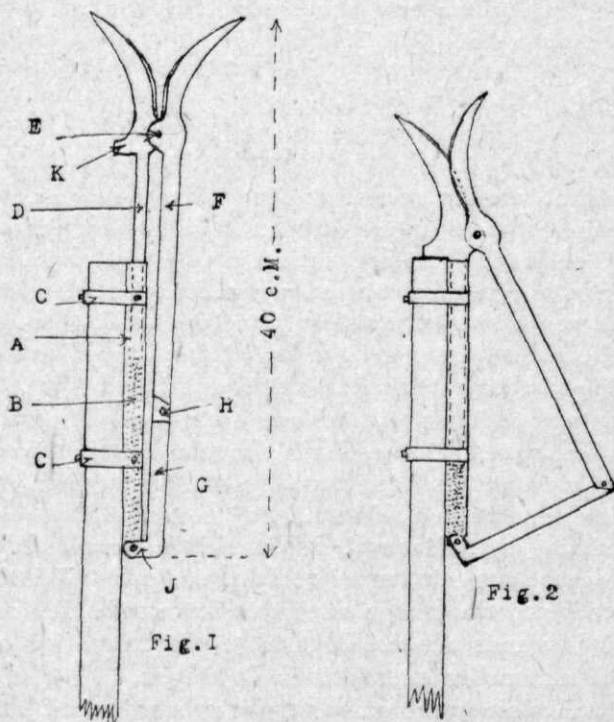
1) De uitvinding geschiedde reeds in 1915 door den Major Mac-Clintock van de „Royal Engineers”. Een uitvoerige beschrijving met constructie-teekeningen komt voor in het tijdschrift „The Royal Engineers Journal” van Dec. 1915.

De draad wordt opgevangen tusschen de beide bekken. Bij doorstooten schuift de stang D tot aan den nok K in de buis A, waardoor de veer tot ongeveer $\frac{1}{4}$ van haar oorspronkelijke lengte wordt samengedrukt. Tegelijkertijd scharniert de stang F buitenwaarts, tot den uitersten stand van fig. 2, waardoor de opening tusschen de bekken geheel gesloten en dus de draad doorgeknipt wordt.

De schaar herneemt daarop onmiddellijk haar ouden stand onder de werking der veer.

De totale lengte is 4 d.M.

Voor gebruik door beredenen zou de schaar kunnen worden be-

vestigd aan een bamboestok ter lengte van een lans, zoowel om den stoot krachtiger te kunnen toebrengen als om een afrastering aan de overzijde van een smalle sloot te kunnen bereiken.

Werden b. v. per peloton cavalerie en per batterij veld-artillerie twee ruiters met een dergelijke schaar uitgerust, dan zouden deze in vele terreinen n. m. m. belangrijke diensten kunnen bewijzen.

Voor wat betreft de cavalerie doet zich het bezwaar voor, dat de van genoemd voorwerp voorziene manschappen bij een eventueel handgemeen zouden zijn uitgeschakeld. Hierin ware eenigermate te voorzien door den bamboestok als stootwapen in te richten door het aanbrengen van een lanspunt aan het uiteinde.

Het Britsche voorschrift voor het gevecht en den dienst te velde van October 1920,

DOOR

J. J. G. BARON VAN VOORST TOT VOORST,

Kapitein van den Generalen Staf.

(Vervolg en slot van bladz. 76.)

V. DE AANVAL.

A. Algemeen.

Bij den aanval worden vereischt: een goed tactisch plan, gebaseerd op de beste inlichtingen, welke kunnen worden verkregen; geheimhouding bij de voorbereiding; verrassing, beleid en kracht bij de uitvoering. Het hoogtepunt van iederen aanval is de bestorming door de infanterie van de voornaamste vijandelijke stelling en het buiten gevecht stellen der verdedigers in het daaropvolgend handgemeen. De gedragslijn van den aanvaller zal als regel zijn, den vijand over diens geheele front met voldoende kracht te binden, hem te dwingen zijne reserves te verbruiken, zijn weerstandskracht te ondermijnen en hem een gevoel van moreele minderwaardigheid te geven, terwijl de aanvaller, te zelfder tijd, zijn hoofdaanval voorbereidt en ontwikkelt.

De uitdrukking „hoofdaanval” sluit niet in, dat de andere aanvallen niet van belang zijn, maar veeleer, dat daarbij het culminatiepunt wordt bereikt van den geleidelijk sterker wordenden, onafgebroken druk op 's vijands geheele front, uitgeoefend vanaf het oogenblik, waarop het eerst voeling met hem is verkregen.

Er zijn 2 aanvalsoorten: omvatting en doorbreking. De methoden, volgens welke deze aanvalsvormen worden toegepast, hangen voor een groot gedeelte af van den tijd, welken de vijand heeft gehad om zijn weerstand te organiseren.

Het voorschrift onderscheidt dientengevolge:

a. den aanval tegen ongeorganiseerden weerstand, d. i. den aanval in het ontmoetingsgevecht.

b. den te voren beraamden aanval op een tegenstander, die tijd heeft gehad zijn verdedigende maatregelen minstens zoover te treffen, dat de artillerie, mortieren en mitrailleurs volgens een vastgesteld plan kunnen samenwerken.

Deze tijd kan elken duur hebben, van een paar uren tot maanden of zelfs jaren.

Hier treffen wij, zonder dat het voorschrift er van spreekt, den overgang naar den stellingoorlog aan. Bij de beschouwingen over den te voren beraamden aanval zal men dus een en ander ontmoeten, dat anderen speciaal bij den stellingoorlog zouden hebben ondergebracht. Het voorschrift zegt dan ook, dat onder het hoofdstuk stellingoorlog de details van den te voren beraamden aanval worden behandeld.

Uitdrukkelijk waarschuwt het voorschrift tegen het vastleggen van bepaalde regelen bij welk soort aanval ook, zoomede tegen het catalogiseeren van „particular methods as suitable for one form and unsuitable for another”. Geen veldslag speelt zich volgens recept af.

A d. a. Het hoofdkenmerk van het ontmoetingsgevecht is, dat de aangevallen macht geen tijd heeft gehad om een verdedigingsplan uit te voeren, of -- wat in onze voorschriften als eigenlijk ontmoetingsgevecht beschouwd wordt, maar volgens het Engelsche voorschrift slechts zelden meer zal voorkomen -- dat het gevecht wordt aangegaan op tijd, en plaats, die van weerszijden niet zijn voorzien. Hoofdvoorwaarde voor welslagen in het eerste geval is snel en doortastend handelen. Het is evenwel tevens gewenscht, dat ieder ondergeschikt aanvoerder weet wat van hem wordt verlangd en dat, voor zoover mogelijk, met elke moeilijkheid, die den aanvaller te wachten staat, te voren is rekening gehouden.

In het tweede geval zullen de voorhoeden min of meer onverwacht op elkaar stuiten. Bij het nemen van de beslissing of hij zijn voorgenomen rol van aanvaller zal voortzetten of dat hij 's vijands aanval zal afwachten, gelden voor den bevelhebber de volgende gezichtspunten.

1. Wanneer hij sneller kan ontwikkelen dan zijn tegenstander, is hij in staat diens hoofdmacht aan te vallen, terwijl deze zich nog in marschformatie bevindt.

2. 's Vijands onzekerheid is even groot als de zijne.

3. De voordeelen van het initiatief mogen slechts om gewichtige redenen worden prijsgegeven.

Bij het ontmoetingsgevecht zal de infanterie als regel zelf haar weg moeten banen tot den storm-afstand, d. w. z. dat daarbij een, haar onmiddellijk voorafgaand, scherm van artillerie-vuur ontbreekt.

Hoewel het wenschelijk is, dat het gedeelte van de hoofdmacht, waarmede wordt beoogd den aanval uit te voeren, als een geheel in actie wordt gebracht, zal het dikwijls noodig zijn de verschillende onderdeelen hun gevechtstaak aan te wijzen, naarmate zij uit de formatie, waarin wordt opgerukt, tot ontwikkeling kunnen worden gebracht. Daarom is het van het grootste belang, dat elk onderdeel de op zijn flanken optredende troepen op de hoogte houdt, zoowel van zijn eigen vooruitgang als van hetgeen nopens den algemeenen toestand bekend is. Het is de plicht van de commandanten, die geen

bevelen ontvangen en die vernemen, dat een gevecht aan den gang is, medewerking te verleenen op de wijze, als zulks het best mogelijk schijnt.

A. d. b. Omtrent den te voren beraamden aanval wordt opgemerkt, dat deze veelal reeds zal moeten worden toegepast na een korten tijd van voorbereiding bij den verdediger. Deze aanval zal dikwijls moeten worden uitgevoerd na een periode van stellingkrijg, gedurende welke de voorste troepen van den aanvaller zich zoo dicht mogelijk bij 's vijands voorste stellingen hebben ingegraven en als scherm hebben gediend voor de noodzakelijke aanvalsvoorbereidingen. In het uiterste geval kunnen de wederzijdsche fronten bestaan uit onafgebroken loopgraaflijnen met een ondiep „niemandsland” daartusschen. Het voorschrift kent dus ook in den stellingkrijg verschillende trappen.

De eisch nu, die bij den voorafberaamden aanval wordt gesteld, luidt: dat het vuur van 's vijands artillerie en mitrailleurs wordt geneutraliseerd door de mechanische middelen, bestaande uit „counterbattery” 1), begeleidend afsluitingsvuur en vechtwagens. Ook hier dus een te voren vastgesteld programma voor de artillerie en mitrailleurs. Voorts zal de moeilijkheid om betrouwbare gemeenschap tusschen de oprukkende infanterie en de artillerie tot stand te brengen, het als regel noodig maken, dat de aanval geschiedt volgens eene te voren vastgestelde tijdtabel, zoodat het begeleidend afsluitingsvuur op bepaalde tijdstippen van de aangegeven doelen verspringt en de infanterie deze dadelijk daarop bestormt 2). Deze methode zal steeds gevolgd moeten worden, wanneer de vijand tijd heeft gehad bomvrije dekkingen te maken, omdat zijn infanterie anders hare stellingen kan bezetten, zoodra de vuurwals over haar heen is getrokken.

Wanneer de vijand een diepe voorpostenstrook in front van zijn hoofdstelling heeft, kan het noodzakelijk zijn vooraf een of meerdere kleine aanvallen uit te voeren om een behoorlijk terrein van uitgang ten behoeve van den hoofdaanval te bezitten of de aanvalsartillerie voldoende naar voren te kunnen brengen. Met het oog op den zwaren strijd, welken men hierbij als regel uitlokt en op de zware verliezen, door geconcentreerd artillerievuur geleden na de verovering der aangewezen doelen, behooren deze ondernemingen met zorg te worden ondernomen. Het gebruik van vechtwagens is hierbij meestal onnoodig en oneconomisch. De eigenlijke taak der vechtwagens is mede te werken bij het binnendringen van de hoofdweerstandslijnen.

1) De geschutstrijd is in onze „Voorloopige aanwijzingen gebruik artillerie in stellingen” begrepen onder vernielingsvuur en c. q. storend vuur.

2) „Creeping barrage” of vuurwals.

B. Bevelen. Aanvalsplan.

Geschreven bevelen worden, met het oog op de geheimhouding, zoo laat mogelijk uitgegeven. Daarom worden in een bijeenkomst der verschillende commandanten (en zulks, nadat de noodige verkenningen hebben plaats gevonden, traspwijze telkens opnieuw herhaald) onder mededeeling van den toestand, te voren het doel van de gevechtshandeling en de taak van de verschillende onderdeelen aangegeven.

De bijzonderheden van het aanvalsplan worden, door de betrokken sectiën van den staf, met inachtneming van de grootst mogelijke geheimhouding, in den vorm van voorloopige instructiën uitgegeven.

Als algemeene regel geldt, dat de bevelen voor een vooraf beraamden aanval aan den staf van een infanteriebrigade niet later dan 48 uur vóór het begin daarvan worden gegeven.

De voorloopige instructiën voor den te voren beraamden aanval van een legerkorps of eene divisie, in grooter verband, moeten het volgende bevatten: 1. munitiedepots, 2. aanleg van artillerie-, mortier- en mitr.stellingen, 3. legering der troepen, 4. inrichting van hoofd(staf)kwartieren, observatieposten en verzamelplaatsen voor berichten, 5. landingsterreinen voor vliegtuigen, samenwerking met den vliegdiens, 6. seinverbindingen, 7. inlichtingendienst, (inbegrepen kaarten, codes en cijferschrift), 8. maatregelen voor het opleggen van rantsoenen, fourage, pioniervoorraden, camouflagemateriaal, water, enz. en voor het naar voren brengen daarvan gedurende de actie, 9. geneeskundige maatregelen, inbegrepen afvoer, 10. verkeerscontrole, 11. afvoer van gevangenen, 12. controle van burgers, 13. opruimen van het slagveld, 14. versterkingen.

Bij het vaststellen van het aanvalsplan gelden o. m. de volgende beginselen:

1. De groep, bestemd voor den hoofdaanval, moet zoo sterk mogelijk zijn aan artillerie, mitrailleurs en vechtwagens, maar moet uit niet meer infanterie bestaan dan noodig is.

2. De frontbreedte van een infanteriebataljon hangt bij den aanval af van den staat van voorbereiding van den vijand en kan, bij een te voren beraamden aanval, 800 yards 1) of minder, bij een ontmoetingsgevecht tot 1200 yards of meer bedragen.

Het is evenwel niet gewenscht voor een peloton een grootere frontbreedte dan 250 yards te bestemmen. Wanneer het voor een bataljon vereischte front grooter pelotonsbreedte zou vergen, dan moet de meerdere breedte verkregen worden door openingen te laten tusschen de pelotons.

3. De troepen, bestemd voor een bepaalde tactische handeling moeten steeds onder eenhoofdig bevel worden gesteld.

4. De aanvalsrichting voor elke gevechtsgroep en de grenzen der

1) 1 yard = 0.914 M.

aanvalsstrooken moeten duidelijk worden aangegeven. Kompasrichting vastleggen 1).

5. De taak der artillerie hangt af van de plannen der lagere bevelhebbers (subordinate commanders), die den aanval uitvoeren.

6. Door nauw verband tusschen de betrokken commandanten dient de beoogde gelijktijdigheid van aanvallen verzekerd te zijn.

C. De verschillende Wapens in het aanvallend gevecht.

a. Ook bij het ontmoetingsgevecht, moeten van de infanterie bepaalde onderdeelen worden belast, met de vermeestering van de verschillende tactische punten of verdedigde oorden. Belangrijke oorden vormen soms het einddoel van de voor de vermeestering aangewezen eenheid; in dit geval is deze eenheid verantwoordelijk voor de inrichting van die oorden als steunpunt in geval van een tegenaanval.

Bij den te voren beraamden aanval bestaat de taak der infanterie in verovering van opvolgende objecten, waarvan de grenzen duidelijk in het terrein kunnen worden onderkend.

Deze opdrachten worden, als regel door de brigadecommandanten, volgens onderstaande beginselen gegeven:

1. Elk opvolgend object moet worden aangevallen door versche onderdeelen, die op volle sterkte zijn.

2. Elk onderdeel (bataljon of compagnie) wordt verantwoordelijk gesteld voor het zuiveren van de geheele strook, gelegen tusschen de uitgangsofstelling, de zijwaartsche grenzen en de door het onderdeel te bereiken lijn.

Het bewaren van de goede richting is van het grootste belang. Zoo mogelijk zullen de aanvalsrichting en de grenzen der eenheden rechthoekig op de uitgangsofstelling moeten staan. Steeds zullen de kompassen te voren door de ondercommandanten moeten worden geregeld en de richting daarmede tusschentijds worden nagegaan.

Verandering van richting tijdens het oprukken is moeilijk, het beste is dan de troepen op een bepaalde lijn te doen halt houden (c. q. gedekt door het afsluitingsvuur) en, alvorens den aanval te vervolgen, het nieuwe front in te nemen.

b. Het gebruik van de artillerie verschilt bij het ontmoetingsgevecht en bij het te voren beraamde gevecht. Bij het ontmoetingsgevecht zal de artillerie van de hoofdmacht oprijden onder bescherming van de voorhoede en het vuur op de doelen openen, welke door den tactischen toestand zijn aangegeven. Als algemeene regel geldt, dat met niet meer vuurmonden wordt gevuurd dan noodig zijn,

1) Hieruit blijkt de noodzakelijkheid van het gebruik van lichtgevende kompassen met verdeelden, draaibaren rand, vooral bij de infanterie.

blijvende de overige stukken in bewakings- of afwachtingsstelling. Naarmate het gevecht voortgang vindt, moet een deel der artillerie oprukken, teneinde aan de infanterie rechtstreeksche ondersteuning te verleen, weerstandskernen, die den aanval ophouden, onder vuur te nemen of af te rekenen met vijandelijke vechtwagens dan wel met mogelijke tegenaanvallen.

Bij den te voren beraamden aanval moet, in verband met het aantal beschikbare vuurmonden, nauwkeurig het aantal batterijen worden vastgesteld in de verschillende periodes bestemd voor vernielingsvuur, vernietigingsvuur, storend vuur, begeleidend afsluitingsvuur en „counterbattery”werk. Zorgvuldig moet het voorwaarts van stelling veranderen worden voorbereid, evenals het geleidelijk decentraliseeren van de artilleriesleiding, naarmate de actie voortgang vindt, zoodat ondergeschikte infanteriecommandanten een aantal vuurmonden in eigen hand krijgen, teneinde onmiddellijk bij veranderde of onverwachte situaties te worden gebruikt. Naarmate ’s vijands weerstand minder georganiseerd is, zal deze artillerie-decentralisatie eerder plaats vinden. Bij gebruik van begeleidend afsluitingsvuur heeft decentralisatie als regel plaats, zoodra de buitengrens van dit vuur is bereikt.

Het voorschrift geeft de voor- en nadeelen aan van een aan den aanval voorafgaand bombardement, waarbij de nadeelen vooral groot blijken te zijn, wanneer het bombardement „langer dan enkele uren duurt”. Is het bij het ontmoetingsgevecht beslist nadeelig, bij den voorafberaamden aanval bestaat slechts de keuze tusschen dit bombardement of het inzetten van vechtwagens. Daarbij moet bedacht worden, dat intacte dorpen, huizengroepen of bosschen, als natuurlijke bolwerken voor mitrailleurs, ongunstige doelen voor vechtwagens vormen.

Het korte bombardement moet buitengewoon hevig zijn. Goed moet worden overwogen, hoever men met de vernieling van ’s vijands werken wil gaan, want door het veranderen van het geheele terrein in een trechterveld maakt de aanvaller voor zich zelf een „formidable” hindernis, terwijl de tegenpartij haar mitrailleur-verdediging op de gevaarlijkste wijze daarin kan organiseren.

Het opruimen der draadhindernissen — hetwelk de innigste samenwerking tusschen artillerie en infanterie vereischt — geschiedt door mortieren en veldhouwitsers, zoo noodig versterkt door enkele middelbare houwitsers. Krachtige bestrijding der vijandelijke artillerie moet worden gevoerd vanaf het begin van den aanval.

In het ontmoetingsgevecht moet de infanterie de artillerie volledig op de hoogte houden van de richting en den aard van het ontvangen vijandelijke artillerievuur, teneinde de artillerie, door middel van de vliegtuigen, in staat te stellen deze batterijen te ontdekken en te binden.

Bij den voorafberaamden aanval, in het bijzonder in den stelling-

oorlog, zullen de stellingen van „alle” vijandelijke batterijen nauwkeurig bekend zijn, zoodat zij gedurende den aanval geneutraliseerd kunnen worden.

Betreffend het storend vuur, het afsluitingsvuur („covering” of „barrage fire”), zoodat het begeleidend afsluitingsvuur, verdient alleen vermelding, dat een, als regel, gelijkmatige snelheid van dit laatste vuur onoordeelkundig wordt genoemd.

Ten behoeve van het opmaken der tabellen voor het afsluitingsvuur moet aan de artillerie worden opgegeven: de lijn van uitgang der infanterie; de snelheid van het begeleidend afsluitingsvuur; de ligging van tusschengelegen doelen; de duur van het halthouden op zulke doelen; het einddoel, zoo dit er is.

c. Ten aanzien van het gebruik van cavalerie en bereden troepen bij den aanval, wordt in het bijzonder opgemerkt, dat de moreele uitwerking, die cavalerie, snelle vechtwagens en pantserauto's, te samen met het vuur van rijdende artillerie en mitrailleurs, hebben, tot het uiterste moet worden benut, zoodra de vijand door de andere wapens uit zijn laatste georganiseerd verdedigingsstelsel is geworpen of wanneer een andere gunstige gelegenheid zich mocht voordoen.

Ondersteunende infanterie moet dicht op de cavalerie volgen, hetzij om veroverd terrein te bezetten, hetzij om de cavalerie te helpen bij het breken van ernstigen weerstand. Rijdende artillerie moet stoutmoedig gebruikt worden en de nauwste samenwerking dient te bestaan tusschen de rijdende artillerie en de voorste cavalerieonderdeelen.

d. Bij het begin van den aanval mag niet meer dan de helft der beschikbare pioniers worden gebruikt, zoodat aflossing en eene reserve voor onvoorziene omstandigheden aanwezig zijn.

Taak van de pioniers eener divisie:

aa. vóór den aanval o.m.:

Technisch werk in de voorste zône ten behoeve van den naderingsmarsch en de ontwikkeling der aanvallende troepen (opruimen van hindernissen, vernielingen); hoofdverkeerswegen en vooruitgeschoven colonnewegen verbeteren resp. maken, inbegrepen lichte bruggen; watervoorziening; constructie van commandoposten, observatieposten, mitrailleur- en mortieropstellingen, vooruitgeschoven hulpposten en granaatvrije schuilplaatsen 1).

bb. gedurende den aanval o.m.:

Banen van wegen en colonnewegen, inbegrepen lichte bruggen, om het naar voren brengen van vuurmonden, munitie en verplegsmiddelen mogelijk te maken; inrichten van veroverde oorden tot steunpunten voor geval van tegenaanvallen; afsluiten van wegen,

1) Hier zijn de samenstellers van het voorschrift wel midden in den stellingoorlog geraakt.

welke niet noodig zijn voor de gemeenschap, teneinde zodoende afdwalen van troepen te voorkomen; watervoorziening; maken van pionierdepots in het veroverde terrein.

Taak van de pioniers van een legerkorps of sterkere formatie:

Verbetering en aanleg van wegen en bruggen voor alle militaire vrachten; constructie van smalspoor met krachttractie; aanleg van pijpwaterleidingen.

e. De taak der zware mitrailleurs bij den aanval is:

1°. Door vuur het oprukken van de infanterie in ieder stadium van den aanval dekken en in het bijzonder vuur concentreeren op weerstandskernen, welke den aanval stuiten. Te dien einde moeten de mitrailleurs sprongsgewijze van stelling tot stelling oprukken; niet meer dan de helft van de mitrs. gaat daarbij gelijktijdig vooruit, terwijl de overigen zoo noodig met vuren doorgaan, totdat de oprukkende mitrailleurs de nieuwe stelling hebben bereikt.

2°. Door eene opstelling in de diepte het afslaan van vijandelijke tegenaanvallen mogelijk maken. Daartoe volgen de voorste mitrs. de aanvallende infanterie op zulk een afstand, dat zij weerstandskernen kunnen vormen, ter opname van de infanterie, wanneer de voorste troepen door den vijand worden teruggeworpen. In verband hiermede mogen, als regel geen zw. mitrs. bij de voorste comp.ⁿ worden ingedeeld.

3°. Het beschermen van de flanken der oprukkende infanterie, vooral wanneer deze de gestelde doelen heeft bereikt of wanneer de aanval stukt.

Aangezien de mitrs. zich achter de infanterie opgesteld hebben, zal het gebruik van indirect vuur als regel noodig zijn. Bij den te voren beraamden aanval wordt, wanneer de tijd toelaat begeleidend artillerie-afsluitingsvuur tot dekking van het eerste stadium van den aanval te organiseeren, een deel van de mitrailleurs gebruikt tot aanvulling of verdichting van het artilleriescherm. Dit vuur is in het bijzonder van waarde, wanneer het gebruikt wordt te samen met dat van zware houwtisers, omdat de mitrs. dan kunnen werken tegen een vijand, die door het vuur der zware houwtisers uit zijn schuilplaatsen is verdreven.

Uit het vorenstaande volgt, dat het bevel over de mitrailleurs moet worden gecentraliseerd tijdens het eerste gedeelte van een te voren beraamden aanval, terwijl ten aanzien der volgende decentralisatie de beginselen gelden, die voor de artillerie zijn aangegeven.

f. De grondslag voor de samenwerking tusschen v e c h t w a g e n s en inf. bij den aanval is, dat de vechtwagens (v.w.) de inf. moeten beschermen tegen mitr.vuur en voorts vertraging, veroorzaakt door ongebroken puntdraad, moeten voorkomen; de infanterie harerzijds is verplicht de v.w. te beschermen tegen het vuur op korten afstand van veld-art. en anti-tank kanons.

De gestelde doelen komen voor de v.w. overeen met die, toegevoerd aan de betrokken bataljons der infanterie.

g. Bij den aanval zullen de vliegtuigen allereerst, althans naar een plaatselijk en tijdelijk meesterschap in de lucht streven. Is eenmaal dit meesterschap bereikt, dan verrichten laagvliegende machines, onder bescherming van hoogvliegende patrouilles, aanvallen tegen 's vijands troepen, transporten, anti-tank vuurmonden, batterijen en gevechtstreinopstellingen, en wel door middel van mitrailleurvuur en bommen. Deze aanvallen, die zeer kostbaar aan machines zijn, moeten beperkt blijven tot gelegenheden, waarop werkelijk loonende doelen aanwezig zijn b. v. gedurende de eerste uren, volgende op een onverhoedschen aanval, wanneer men zeker is van verwarring achter 's vijands voorste liniën.

Gedurende den nacht hebben voortdurend bombardementsraids achter 's vijands voorste lijnen plaats. De moreele invloed daarvan is, afgescheiden van de bemoeilijking van 's vijands verplegings- en munitieaanvoer, zeer groot.

Zoogenaamde contactpatrouilles houden verband met de eigen infanterie, teneinde den stand van het gevecht te kunnen berichten. De verkenning van 's vijands maatregelen en bewegingen geschiedt door artillerievliegtuigen (die intusschen in de eerste plaats de stellingen van 's vijands batterijen en van voor de artillerie gunstige doelen melden), zoomede door „tegen-aanvalpatrouilles”, die de infanterie, vechtwagens en artillerie uit de lucht waarschuwen, wanneer er teekenen van een tegenaanval bespeurd worden.

h. Rook kan bij den aanval in het bijzonder van waarde zijn voor het maskeeren van de flanken van aanvalsgroepen of om vijandelijke flankstellingen het uitzicht te benemen. Wanneer de omstandigheden gunstig zijn voor het gebruik van rook, kan de verdediger in het onzeker worden gelaten betreffende de richting van den aanval, dan wel of deze al dan niet is te verwachten.

Langaanhoudend gas kan vooral worden gebruikt op de flanken van een aanval, dan wel om die gedeelten van de verdedigende stelling te neutraliseeren, welke men niet van plan is te bezetten.

Bij een met de aanvalsrichting meegaanden wind van 5 mijlen of meer per uur, zal het dikwijls aanbeveling verdienen kort werkend gas bij de vuurwals te gebruiken, teneinde de verdedigers te noodzaken gasmaskers te bezigen op het oogenblik van den aanval, terwijl de aanvaller zich niet aldus behoeft te beschermen.

i. Teneinde te voorkomen, dat de voortgang van den aanval wordt bemoeilijkt door onvoldoende verplegings- of munitieaanvoer, of door oopenhooping van gewonden of gevangenen, is het noodig, dat het gebied achter de voorste lijn behoorlijk wordt georganiseerd, zoomede, dat een practische verkeersregeling (controle) wordt getroffen.

Dwarsverbindingen met de groepen op de flanken moeten be-

schikbaar zijn. De commandant van den divisies eindienst (signal-company) geeft de hoofdwegen in het vijandelijk gebied, waarlangs verbindingen moeten worden gemaakt, te voren op de kaart aan. Hierbij moet met het werkelijk noodige worden volstaan, vooral de telefoonaanleg blijve zooveel mogelijk beperkt.

Als regel moeten 2 lijnen van posten tot het opvangen van achterblijvers worden gevormd. Eskorten voor gevangenen worden door de vechtende troepen gegeven tot de brigade-stafkwartieren; de divisiestaf treft maatregelen voor verder vervoer.

D. Algemeene Leiding van den Aanval.

a. Bij het ontmoetingsgevecht. Naarmate de aanval voortschrijdt, zal het gevecht zich als regel ontwikkelen in een aantal onderling onafhankelijke verwickelingen, het hoogtepunt van elk daarvan zal de stormaanval zijn, als regel uitgaande van de voorste pelotons.

Loopgraven worden bij den aanval slechts gebezigd, wanneer deze stokt en de ingezette krachten zich tijdelijk moeten beperken tot het vasthouden van het veroverde terrein.

Ten aanzien van het gebruik van ondersteuningstroepen en reserven bij den aanval geldt, dat de grootste druk moet worden uitgeoefend daar waar de aanval voortgang heeft, niet waar men fellen weerstand ondervindt. Zoodra een zwak punt is gevonden, nemen de pelotons- en compagniescommandanten ter plaatse maatregelen voor uitbreiding van de bres en dringen reservecompagnieën onmiddellijk binnen, teneinde 's vijands verdediging in de flank te bedreigen (infiltration).

Het begin van den hoofdaanval is tevens het sein voor de grootst mogelijke krachtsinspanning tegen 's vijands geheele front; iedere man en elk wapen, waarover beschikt kan worden, moet samenwerken teneinde den vijand over het geheele front te kunnen terugwerpen. Ook bij den hoofdaanval geldt het beginsel van versterking van den aanval daar, waar de minste weerstand wordt ondervonden.

Wordt de aanval definitief gestuit, dan verdient het meestal aanbeveling (zoo mogelijk met versche troepen en onder sterke vuurconcentratie) alle krachten samen te vatten om een bres te slaan in 's vijands verdediging op het punt, waarvan is gebleken, dat de grootste kans van slagen aanwezig is. Ondertusschen graaft de voorste infanterie zich zoo dicht mogelijk bij den vijand in, en wordt zij gereorganiseerd en c. q. afgelost door versche troepen.

Na een gelukten aanval moet, terwijl een deel der troepen de terugtrekkende krachten geen rust laat, onmiddellijk getracht worden de aanvallende infanterie ten behoeve eener hardnekkige vervolging weer in de hand te krijgen. Het herstellen der verbanden mag, met het oog op aldaar te verwachten vijandelijk artillerievuur, evenwel niet in de veroverde stelling geschieden. Het voorschrift

geeft verschillende maatregelen aan, te nemen in verband met te verwachten tegenaanvallen.

b. Bij den te voren beraamden aanval. In geval van een aanval, voorbereid met gebruik van een vuurwals (begeleidend afsluitingsvuur), vormt het begin hiervan het sein tot oprukken voor de infanterie, dit oogenblik wordt aangeduid als „nul” (zero) uur. De laatste 50 yards, nadat de vuurwals een doel voorbij is, zijn van groot belang voor de infanterie. Wanneer deze afstand niet wordt afgelegd in korter tijd dan noodig is voor de vijandelijke infanterie om hare mitrailleurs in werking te brengen, zal het voordeel van de vuurwals verloren zijn. Ook komt het zeer veel voor, dat, de vuurwals ten spijt, een deel der bezetting het vuur voortzet. Elke infanterie-peloton moet er daarom op rekenen zich met eigen middelen, als bij het ontmoetingsgevecht, den weg te banen.

Wanneer door den aanval een uitspringende hoek in 's vijands verdedigingsstelsel is ontstaan, dienen reserve-afdeelingen snel krachtige aanvallen op de flanken daarvan te verrichten.

Wanneer de grens van de vuurwals is bereikt, zal het gevecht meer en meer overgaan in een reeks plaatselijke verwickelingen, als boven aangeduid, toch moet de uiterste krachtsinspanning worden volgehouden; de uitbuiting van het succes zal afhangen van het initiatief der pelotons- en compagniescommandanten. Is de gestelde grens van den aanval bereikt, dan moeten, onder uitzending van verkenners en patrouilles, de veroverde stellingen worden versterkt. Deze versterking mag nooit doorloopende lijnen vormen, omdat zij dan een gemakkelijk doel voor geconcentreerd vuur bieden. Elk veroverd gebied moet worden verdedigd door een samenstel van in de diepte geëchelonnerde posten, die elkaar wederkeerig kunnen ondersteunen. De infanterie moet het mogelijke doen om haar opstelling bekend te maken.

In geval het bij een te voren beraamden aanval niet gelukt om, zij het ook maar in eenig deel van de vijandelijke stellingen binnen te dringen, is het niet aan te raden den aanval zonder verdere voorbereiding voort te zetten. Inmiddels wordt het afsluitingsvuur verlegd.

Geraakt de vijand gedemoraliseerd, dan gaan de aanvallende troepen voorwaarts, zoolang hun weerstandsvermogen dit maar eenigszins toelaat. „Success must be followed up until the enemy's power „is ruined.”

c. De vervolging. Zoowel bij een vooraf beraamden aanval als bij een ontmoetingsgevecht, kan de vijand verkiezen door te vechten tot zijn weerstandsvermogen is uitgeput en hij van het gevechtveld wordt verdreven, dan wel kan hij er de voorkeur aan geven het gevecht af te breken en terug te trekken, voordat hij zijn laatste troepen ten slotte heeft ingezet.

In het eerste geval zal de onmiddellijk ingezette vervolging

van de in de stelling binnengedrongen infanterie en artillerie ten slotte een gr̃ens vinden in de uitputting der eigen troepen. Teneinde de vervolging met kracht te kunnen doorzetten, zal het noodig zijn, althans een deel der strijdmacht, weder te ordenen en munitie en levensmiddelen aan te vullen. Ondertusschen zal de vervolging moeten worden opgenomen door de vliegtuigen, door een zoo sterk mogelijke bereden macht, zoomede, wanneer de wegen goed zijn, door daarbij ingedeelde infanterie in motorvoertuigen, motormitrailleureenheden en enkele lichte vuurmonden en houwitseren op motorwagens. Het tijdig openen van zwaar artillerievuur tegen weerstandskernen, gepaard aan manoeuvreren van mobiele troepen om en tegen de zwakke punten, zal de vervolging versnellen. Van groot belang is hierbij de indirecte vervolging.

In het tweede geval zal directe vervolging slechts zelden tot beslissende resultaten voeren. De beschikbare infanterie en artillerie zal dan moeten worden gebruikt om de cavalerie te ondersteunen, die tegen 's vijands flank wordt aangezet.

VI. DE VERDEDIGING.

A. Algemeen. Keuze der stellingen. Voorbereidingen.

Het voorschrift behandelt het verdedigend optreden van een uit alle wapens bestaande strijdmacht, die geruimen tijd ter voorbereiding van de verdediging heeft gehad.

Welke ook de algemeene toestand is, de volgende beginselen betreffende de verdediging worden als voor alle gevallen geldende beschouwd:

1. Geen natuurlijke of kunstmatige sterkte eener stelling kan uit zich zelf opwegen tegen het verlies van het initiatief.

2. De gekozen stelling moet van strategisch belang zijn; anders zal de aanvaller zich niet genoopt zien haar aan te vallen.

3. Doel moet zijn om, met behoud van de eigen sterkte, den vijand zooveel mogelijk verliezen toe te brengen, zoodat op het geschikte oogenblik de rollen verwisseld kunnen worden en tot den aanval kan worden overgegaan.

4. Het mogelijke moet worden gedaan om aan menschenkracht bij de verdediging te sparen, zoodat een maximum levende kracht beschikbaar wordt gehouden voor de offensieve gevechtsvoering.

5. Welke ook de taak van de met de verdediging belaste troepen is, er is slechts één graad van weerstand: tot de laatste patroon en tot den laatsten man.

Het voorschrift bespreekt, welke de gedragslijn moet zijn, wanneer tijdwinst wordt beoogd en betoogt, dat ter zake geen algemeene regel kan worden gegeven. Zelfs aanvallend optreden kan noodig zijn. Het hoofdbeginsel bij elk optreden,

waarbij tijdwinst moet worden verkregen, is, dat, indien de tegenpartij vrijheid heeft om te manoeuvreeën, de passieve bezetting van een stelling, hoe sterk deze op zichzelf ook moge zijn, zelden is gerechtvaardigd en steeds het gevaar van een verpletterende nederlaag met zich brengt. Onder deze omstandigheden moet door manoeuvreeën de tegenpartij genoodzaakt worden zoo dikwijls te ontwikkelen als mogelijk is, terwijl het gevecht slechts zelden moet worden aanvaard.

Verrassing is even belangrijk bij de verdediging als bij den aanval. Daarom is bij de keuze van een stelling van belang, dat de maatregelen van den verdediger verborgen blijven en de beweging in en achter de stelling gedekt kan geschieden, terwijl de nauwe samenwerking tusschen alle wapens verzekerd moet zijn. De vleugels moeten liefst van nature sterk zijn, terwijl buiten het te verdedigen gebied geen terreinvoorwerpen aanwezig mogen zijn, die bij bezetting door den vijand een beslissenden invloed op het gevecht kunnen hebben.

De artillerie en de mitrailleurs vormen de ruggegraat der verdediging. De stelling moet dus vooral uit een oogpunt van artillerie- en mitrailleurverdediging worden gekozen (goede waarneming en verdekte opstelling aan eigen zijde).

Aangenomen, dat het moreel der infanterie goed is en dat de artillerie en de mitrailleurs een goed overzicht hebben over het aanvalsterrein, is het niet noodig, dat de voorste infanteriestellingen een groot schootsveld hebben.

In en achter de stelling moet ruimte ten behoeve der ondersteuningstroepen en reserven aanwezig zijn, terwijl het terrein voordeelen moet opleveren voor de plaatselijke tegenaanvallen. De stelling moet in de diepte zijn georganiseerd en bestaan uit een netwerk van versterkte punten. De diepte hangt af van het terrein en de troepensterkte. Bij uitgestrekte stellingen is het gewenscht, dat de vijand de laatste verdedigingsstrook niet kan aanvallen, zonder dat hij zijn vuurmonden vooruitbrengt.

De sterkte eener stelling hangt, naast de natuurlijke voordeelen welke het terrein biedt, vooral af van het moreel der verdedigende troepen en van den graad, waartoe de weerstand kan worden opgevoerd door een goed werkend schema, dat de nauwe samenwerking van alle wapens verzekert.

Het eerst noodige is, op de hoogte te zijn van 's vijands handelingen en zulks door middel van de vliegtuigen en van de mobiele vooruitgeschoven troepen.

Het voorschrift geeft een 10-tal kenteekenen van aanvalstoebe-reidselen bij den vijand, ingeval beide partijen reeds nauwere voeling hebben 1).

1) M. i. is het voorschrift hier evenwel meer op het terrein van den eigenlijken stellingoorlog.

B. Organisatie van een verdedigende stelling 1).

Een in de diepte georganiseerde stelling „defensive system” (afweerfront) genoemd en bestaat uit:

1. eene voorpostenstrook, 2. eene hoofdstelling.

Wanneer tijd en arbeidskrachten het toelaten en er kans is op beslissende aanvallen van den vijand, voordat het oogenblik daar is voor eigen aanvallend optreden, verdient het aanbeveling op eenigen afstand andere afweerfronten aan te leggen, voor geval het voorste veroverd zou worden.

Het voorschrift knoopt hier de merkwaardige opmerking aan vast, dat reeds het bekend geraken van de algemeene ligging van zulke achterwaartsche afweerfronten, welke door den vijand „op diens luchtphoto's worden aangezien voor werkelijke stellingen”, hem van den aanval kunnen weerhouden of zijne plannen ongunstig beïnvloeden. Hier is het wel de werkelijke oorlogservaring, die spreekt.

De hoofdstelling vormt den hoeksteen van het geheele afweerfront.

De taak van de bezetting van de voorpostenstrook is: den vijand voortdurend bespieden door waarnemingsposten en patrouilles, kleine vijandelijke ondernemingen verijdelen en, ingeval van een uitgebreiden aanval, den eersten stoot opvangen.

In verband hiermede, moet ook de voorpostenstrook in de diepte worden georganiseerd en als regel bestaan uit: 1. een waarnemingslijn van goed verborgen wachten, ondersteund door een keten van kleine posten, 2. een voorpostenweerstandslijn, bestaande uit een reeks versterkte punten, welke elkander ondersteunen.

De voorpostenstrook moet zoo diep zijn, dat de hoofdstelling niet onder mortiervuur (loopgraafmortieren) kan worden genomen. „Gedurende periodes van stellingoorlog strekt zich deze strook over „het geheele gebied tusschen den vijand en de hoofdstelling uit.” Wanneer het terrein beperkt is, zullen de waarnemingslijn en de weerstandslijn der voorposten dikwijls samenvallen; soms kan ook laatstbedoelde ineen loopen met het voorste gedeelte van de hoofdstelling 2).

Bij eenzelfde troepensterkte kan een breeder front verdedigd worden, wanneer het terrein, zoomede het moreel en de geoefendheid der infanterie het mogelijk maken, dat de ruimte tusschen de verschillende versterkte punten en terreinvoorwerpen verdedigd wordt door flankerend vuur.

1) Het hier door het voorschrift behandelde komt feitelijk overeen met de maatregelen van den verdediger in den stellingoorlog.

2) Gelijke beginselen treft men aan bij Bernhardt. „Vom Kriege der Zukunft” blz. 52, 56, 181.

In het algemeen zal een bataljon, dat behoorlijk in de diepte is opgesteld en zijn eigen plaatselijke reserven moet afscheiden, een front van ongeveer 1000 yards (900 M.) kunnen innemen en, volgens dezelfde beginselen, eene divisie ongeveer 4000 yards (3600 M.).

Teneinde de noodige gedekte middelen tot gemeenschap naar achteren en zijwaarts te verkrijgen, moeten de verschillende verdedigingscentra verbonden worden door aaneensluitende loopgraven, vooral wanneer men voornemens is een afweerfront voor langeren tijd te bezetten. Deze loopgraven hebben het voordeel, dat zij de onderkenning van de eigenlijke verdedigingsorganisatie vooral uit de lucht bemoeilijken, voorts komt zulks het moreel ten goede, omdat de troepen zich minder geïsoleerd voelen. Ten slotte kunnen de tusschenposten, welke bij nacht, mist of nevel moeten worden geschoven in de daarvoor ingerichte, inspringende opstellingen („firebays”) der verbindingsloopgraven, deze ongezien bezetten en verlaten.

Betreffende de verdeling der troepen over de voorpostenstrook en de hoofdstelling geldt:

1. Bepaalde groepen moeten voor elken verdedigingssector worden aangewezen. De tactische eenheid van bataljons en compagnieën moet behouden blijven.

2. Tactisch meest belangrijke punten moeten met voldoende sterkte bezet worden; daarbij aan troepen te sparen door aanleg van loopgraven en hindernissen en vooral door verdekt opgestelde mitrailleurs.

3. Bewegelijke reserven voor plaatselijke tegenstooten, zoomede in elken sector ten behoeve van een krachtigen te voren beraamden tegenaanval, moeten in voldoende aantal aanwezig zijn.

4. Verdeling der troepen in de diepte is noodig ten behoeve van de verdediging der flanken en de versterking van het front. Dit beginsel geldt ook voor de artillerie, de mitrailleurs en de andere wapens.

De plaats der algemeene reserve is meestal achter dat deel van de stelling, dat de beste gelegenheid biedt voor een eventueelen tegenaanval. Is de toestand evenwel nog zoo weinig opgehelderd, dat de richting, waarin de tegenaanval moet geschieden, niet is aan te geven, dan is centrale opstelling van de algemeene reserve gewenscht.

De commandanten van alle reserveafdeelingen moeten zich vertrouwd maken met het terrein, waarin deze zullen kunnen optreden, zij moeten zich door officieren van hun staf en patrouilles op de hoogte doen houden van het verloop der gevechtshandeling, zoodat zij, in afwachting van bevelen, reeds voorbereidingen kunnen treffen.

De bevelen voor de bezetting van een stelling (verdedigingschema) bevatten het navolgende:

a. Gegevens: terreinbeschrijving, gedeelten in het bijzonder blootgesteld aan den aanval.

b. Voornemens: Organisatie van het afweerfront. Algemeen verdedigingsplan.

c. Maatregelen: Verdeeling der wapens over de sectoren, inbegrepen kernbezettingen voor de achtergelegen afweerfronten.

d. Taak van elk wapen tijdens den vijandelijken aanval.

e. Samenstelling en plaats van de algemeene reserve. Gebruik in in verschillende gevallen beoogd.

Wanneer er voldoende tijd is, moeten de volgende punten in den vorm van bijlagen worden uitgewerkt:

1. Totaal der beschikbare infanterie en normale indeeling in bijzonderheden.

2. Idem voor de artillerie (inbegrepen mortieren), de mitrailleurs en de lichte mortieren.

3. Staat van waarnemingsposten met door hen waargenomen terreinstrook.

4. Artilleristische maatregelen voor de verdediging.

5. Organisatie van de luchtafweer, verdediging tegen vechtwagens en tegen gas.

6. Samenwerking der luchtstrijdkrachten.

7. Maatregelen ten aanzien der verbindingen.

8. Administratieve maatregelen.

9. Legeringsstaat.

C. De verschillende Wapens bij de Verdediging.

1. Infanterie-bezettingen, die er in slagen haar verdedigingswerken vast te houden in weerwil van 's vijands doordringen op hare flanken, dragen in het bijzonder bij tot het mislukken van den aanval, doordat zij dien breken en steun verleen en aan eigen tegenaanvallen.

Infanterie, belast met de verdediging van een versterkt punt of terreinvoorwerp, zal dit daarom ten koste van alles moeten behouden en den aanvaller zooveel mogelijk verliezen moeten toebrengen. Het optreden der infanterie bij plaatselijke tegenstooten of bij den hoofdtgegenaanval komt overeen met dat bij den aanval aangegeven.

De artillerie moet in de diepte zijn geëchelonneerd. Ondersteuning van de infanterie bij de verdediging van de hoofdstelling is hoofdzakelijk. Afhankelijk van den graad van weerstand, welke in de voorpostenstrook moet worden geboden, moeten de daar aanwezige troepen worden ondersteund, terwijl zware en middelbare artillerie zich ver genoeg naar voren moet bevinden om storend vuur te kunnen geven, zoomede ter bestrijding van 's vijands artillerie. Wanneer het afweerfront zeer diep is, zullen enkele vuurmonden daartoe in de voorpostenstrook moeten worden opgesteld.

Mobiele artillerie reserven zijn van groote waarde, omdat zij den offensieven geest vaardig houden en het snel uitvoeren van verschillende opdrachten mogelijk maken. Hoe zwakker de verdedigende artillerie is, des te belangrijker wordt het achterhouden van een bewegelijke artillerie-reserve, vooral om onmiddellijk gebruikt te kunnen worden tegen een vijand, die de stelling over eenige diepte is binnengedrongen.

Bij de verdediging is grootere decentralisatie in het artillerie-bevel noodig dan bij den te voren beraamden aanval, omdat de toestand sneller verandert en de ondergeschikte commandanten meer vrijheid moeten hebben om artillerie ondersteuning te vragen en te verkrijgen.

Ook zal in dat geval gewoekerd moeten worden met het gebruik der artillerie voor andere opdrachten dan ondersteuning der infanterie. De voornaamste dezer opdrachten zal dan zijn, 's vijands artillerievoorberedingen te bemoeilijken en zulks in dit geval door het tot het uiterste benutten der bewegelijkheid door herhaalde stellingveranderingen, voorts door sterke concentraties van gasgranaten.

Wanneer de aanval dreigend schijnt, moet een overweldigend vuur gebracht worden op de plaatsen van waar verwacht wordt, dat de vijandelijke infanterie en vechtwagens zullen oprukken; daarbij is het beter beurtelings smalle strooken onder geconcentreerd vuur te nemen dan dezelfde hoeveelheid vuur gedurende langeren tijd te verdeelen over breede fronten.

Indien de wederzijdsche stellingen zoo dicht bij elkaar liggen, dat de aanvaller zich kan ontwikkelen binnen stormafstand, of indien hij dezen afstand kan bereiken ondanks het eigen vuur, inbegrepen dat van het grootste gedeelte der artillerie, moet elke beschikbare vuurmond samenwerken met de mortieren, infanterie en mitrailleurs om den aanval af te slaan. Zoo mogelijk wordt dit artillerievuur gecontroleerd door waarneming; is dit niet mogelijk, dan mag afsluitingsvuur worden gebezigd. De infanterie- of artillerie-waarnemers waarschuwen de batterijen door lichtsignalen, wanneer de vijandelijke infanterie stormt. De divisiecommandant geeft de plaatsen aan, waar het afsluitingsvuur moet worden gebracht en wel in beginsel zoo dicht mogelijk voor de voorste versterkingen van de voorpostenstrook. Aangezien het aantal vuurmonden als regel ontoereikend zal zijn om afsluitingsvuur langs het geheele front te brengen, moet dit samengevat worden op de punten, welke niet voldoende kunnen worden verdedigd door infanterie en mitrailleurs.

Het schema voor afsluitingsvuur moet als regel tevens inhouden eene regeling voor het terugbrengen van dit vuur tot de voorpostenweerstandslijn of tot de hoofdstelling voor geval de vijand er in slaagt in de voorste gedeelten binnen te dringen. Afsluitingsvuur mag onder geen voorwendsel worden teruggebracht zonder machtiging van den comman-

dant van den betrokken sector, die zich er eerst van moet overtuigen, dat de bezettingen van voorgelegen verdedigingscentra zich niet meer ter plaatse bevinden en dat zijn lijn van afsluitingsvuur zonder nadeel voor de verdediging van de nevenliggende sectoren kan gewijzigd worden.

Een deel der art. zal in het bijzonder belast worden met anti-tank verdediging. Aangezien het hoofdgevaar van de vechtwagens gelegen is in den steun, welken zij aan de vijandelijke infanterie verleenen, blijft buiten gevecht stellen der infanterie de voornaamste taak der artillerie. Breken vechtwagens door tot in de nabijheid van de artilleriestellingen, dan moeten alle vuurmonden, die daartoe in staat zijn, de vechtwagens onder direct vuur nemen.

Ten aanzien van de cavalerie bij de verdediging wordt opgemerkt, dat de cavalerie slechts in laatste instantie ten behoeve van de terreinverdediging onbereden wordt gemaakt. De scheiding van de cavalerie van hare paarden en het gebruik der eskadrons als zwakke infanterieeenheden heeft tot gevolg, dat de beweeglijkheid der cavalerie als bereden reserve niet benut zal kunnen worden op oogenblikken, waarop zulks van de grootste waarde zou zijn.

De voornaamste taak der pioniers is de vervaardiging van gemineerde en granaatvrije schuilplaatsen, mitrailleurstellingen van beton, loopgraaf-smalspoor, wegen, bruggen, drainage, watervoorziening.

Voorts, achter de stellingen, vervaardiging van barakken, stallen, hospitalen, wasscherijen, badinrichtingen, electriche lichtcentrales, wegen en bruggen.

Bij de indeeling der zware mitrailleurs uit te gaan van het beginsel, dat de verdediging van de hoofdstelling het voornaamste is, zoodat slechts een klein aantal mag worden ingedeeld in de voorpostenstrook en alsdan, ten behoeve van opdrachten, die niet goed door de lichte Lewis mitrailleurs kunnen worden uitgevoerd.

In de gevechtspositie moeten de mitrailleurs de hoofdstellingen flankeren, en wel ten deele van uit z.g. „stille opstellingen”, terwijl zij in de diepte worden opgesteld. Evenwel moet eene verdeling der mitrailleurs in kleine posten over het afweerfront worden vermeden. Evenals bij de artillerie belemmert zulks het toezicht en vereischt het meer personeel.

De mitrailleurs moeten 's vijands aanvalsvoorbereidingen bemoeilijken (vuurlagen op colonnewegen, wegen en centra van bedrijvigheid). Tijdens den aanval geschiedt het gebruik in nauwe samenwerking met de artillerie (vuur op de punten, waaruit de infanterie ontwikkelt, zoomede afsluitingsvuur). Een gedeelte moet als bewegelijke reservé worden gehouden (materieel reserve en voor tegen-aanvallen).

Het gebruik van vechtwagens is viervoudig: onmiddellijk uitvoeren van tegenaanvallen; het gevecht aangaan met vijandelijke vechtwagens; samenwerking met de infanterie in den te voren be- raamden tegenaanval, ondersteund door artillerie; een terugtrekken van de infanterie dekken.

Ook bij de verdediging moet gestreefd worden naar het plaatse- lijke meesterschap in de lucht, immers de taak der vliegtuigen draagt ook bij de verdediging een offensief karakter, wijkt feitelijk niet af van die bij den aanval. De luchtafweerdienst moet onder afzonderlijke commandanten worden georganiseerd.

Detachementen, bestaande uit luchtafweergeschut, pioniers met zoeklichten, seintroepen, infanterie met lichte Lewis-mitrailleurs en onderdeelen der luchtstrijdkrachten moeten afrekenen met lucht- aanvallen op de verbindings, reserven en depots. De onmidde- lijke bescherming der troepen, inbegrepen de artillerie tegen laag- vliegende vliegtuigen, geschiedt door de troepen met eigen hulp- middelen (zware en lichte mitrailleurs).

Gas wordt gebruikt om de vijandelijke artillerie te neutraliseeren, de vijandelijke troepen vóór den aanval uit te putten, het ge- bruik van bepaalde gebieden aan den vijand te ontzeggen (langaanhoudend gas).

Rook moet bij de verdediging met veel beleid worden gebruikt, omdat de verdediger een goed uitzicht moet behouden. Soms kan rook met voordeel worden gebezigd om vijandelijke waarnemingspunten te verblinden en de bewegingen van versterkingen of van de troe- pen, bestemd voor den tegenaanval, te verbergen.

De organisatie van het gebied achter de stelling geschiedt op soortgelijke wijze als bij den aanval (zie hiervoren onder V. C. j.).

D. Algemeene Leiding der Verdediging.

a. Indien aan den aanval een bombardement voorafgaat, blijven alle troepen, behalve die, welke moeten waarnemen, onder dekking of vermijden het bombardement door ongemerkt naar te voren verkende punten te verdwijnen.

Hoe goed de getroffen maatregelen ook zijn, het blijft steeds mogelijk, vooral wanneer een aanval plaats heeft in een vroege ochtendmist, dat de seinen voor het afsluitingsvuur niet gezien worden door de batterijen. In ieder geval zal het artillerieafsluitings- vuur op zich zelf niet voldoende zijn om de voorste vijandelijke troepen tot staan te brengen en moet de infanterie, om 's vijands aanval te keeren, rekenen op haar eigen geweer- en lichte-mitrail- leurvuur, gepaard met het vuur van een klein gedeelte der zware mitrailleurs. Infanterie in de voorste posten moet dus voortdurend gevechtvaardig zijn.

De graad van weerstand, te bieden door het voorste gedeelte van de voorpostenstrook, hangt af van de plannen van den bevelhebber

en van de tactische beteekenis van het terrein. Raids en patrouilles moeten in ieder geval worden afgewezen. Soms zal het aanbeveling verdienen om de voorste bezetting van de voorpostenstrook bevelen te geven om ingeval van een zeer krachtigen, vijandelijken aanval terug te trekken op de voorpostenweerstandslijn.

Dringt de vijand in de stellingen binnen, dan geraken zijne troepen min of meer gedesorganiseerd. Dit is het gunstigste oogenblik voor den tegenstoot, die de commandant ter plaatse (bataljons- of brigadecommandant) moet doen uitvoeren volgens te voren methodisch getroffen voorbereidingen.

Wanneer de vijand diep het afweerfront binnendringt, moeten de flanken van de door hem gemaakte bres versterkt worden, zoodat hij deze niet kan uitbreiden, voordat een tegenaanval op groote schaal kan aanvangen. Deze tegenaanval moet als regel tegen de flank van den vijandelijken saillant en zoo dicht mogelijk bij de basis daarvan worden aangezet.

De tijd, benoodigd voor de voorbereiding van laatstbedoeld tegenoffensief, hangt af van de troepensterkte en het doel, met den tegenaanval beoogd, maar de beginselen van uitvoering komen geheel overeen met die van den te voren beraamden aanval. Men bedenke wel, zoo zegt het voorschrift woordelijk: „dat het ondernemen van een tegenaanval op groote schaal zonder voldoende tijd van voorbereiding, mede ten behoeve van de samenwerking en de bewegingen der troepen, uitloopt op eene mislukking, gepaard met hevige verliezen en demoralisatie van de troepen.”

b. Terugtochten. Het is de plicht van den bevelhebber eener verdedigend optredende troepenmacht in zijn plan een (blijkbaar geheim te houden, zie hieronder) ontwerp op te nemen voor het terugtrekken zijner troepen, voorgeval de vijand de stelling neemt. Dit ontwerp bevat: verzamelstellingen („rallying positions”), aanwijzing van dekkingstroepen en maatregelen voor het tijdig terugzenden van alle treinen.

Het terugtrekken van veel artillerie kan eene slechte uitwerking op het moreel van de overige troepen hebben, daarom geschiedt zulks zoo laat mogelijk. De moeilijke verplaatsing van de zware artillerie, die bestemd is om achterwaartsche stellingen te dekken, dient evenwel tijdig te worden ondernomen; deze verplaatsing moet zorgvuldig worden voorbereid. Het grootste gedeelte der zware artillerie moet als regel zoo lang mogelijk in werking blijven en daarna worden vernield.

De wegen naar de verzamelstellingen zullen, wanneer de terugtocht onvermijdelijk schijnt, op vertrouwelijke wijze aan de commandanten worden opgegeven. De verzamelstellingen mogen niet zoo dicht bij het gevechtveld liggen, dat zij onmiddellijk onder 's vijands artil-

lerievuur liggen. Deze stellingen zoo spoedig doenlijk te bezetten door een deel van de artillerie en door intacte infanterieeenheden. De cavalerie, versterkt door veel artillerie, wielrijders, automitrailleurs en pioniers, vertraagt 's vijands aanval, terwijl de rest der troepen, met uitzondering van eene achterhoede ter versterking der mobiele troepen, zoo snel mogelijk ('s nachts, bij mist of onder dekking van rookmaskers) teruggaat op de verzamelstelling en daar gereorganiseerd wordt. Nadat de artillerie terug is, moeten de voorbereide wegversperringen door de pioniers worden uitgevoerd. Flankdekkingen zijn met het oog op mogelijke evenwijdige vervolging van groot belang.

VII. STELLINGOORLOG.

A. Algemeen.

Het is van het grootste belang, zegt het voorschrift met nadruk, dat zoolang eene beslissing beoogd wordt, met alle middelen te voorkomen, dat de bewegingsoorlog vervalt in een stellingoorlog. „Position warfare can never of itself achieve a „victory.”

Op den voorgrond wordt gesteld, dat troepen, die goed geoefend zijn voor den bewegingskrijg, zich zonder moeilijkheden kunnen aanpassen aan de eischen van den stellingoorlog, maar dat het omgekeerde allerminst juist is. Vooral de betrekkelijke inertie van eene langdurige periode in de loopgraven kweekt verkeerde begrippen.

De beginselen van aanval en verdediging vermeld in de twee voorafgaande hoofdstukken zijn dezelfde voor den positieoorlog. Er zijn evenwel verschillende bijzonderheden in de toepassing. Hoewel het voorschrift thans de behandeling van de verdediging aan die van den aanval doet voorafgaan, wordt wederom aan den aanval de grootste aandacht besteed.

B. De Verdediging in den Stellingoorlog.

De organisatie der verdediging, de indeeling in sectoren en de verdeling der troepen komt geheel overeen met de beginselen onder VI, hiervoren aangegeven.

Wanneer eene periode van stellingoorlog ontstaat, is het de eerste plicht van een commandant om de noodige maatregelen te nemen ter bescherming zijner troepen voor geval van een vijandelijken aanval.

Teneinde vernietiging door een voorafgaand bombardement te voorkomen, moet in beginsel de hoofdstelling buiten de werkzame dracht der vijandelijke mortieren zijn gelegen.

Al het mogelijke moet gedaan worden om de gemeenschapsmiddelen te verbeteren en wel om daardoor het aantal menschen, permanent in de voorste lijnen noodig, te kunnen verminderen. Alle verdedigingswerken en terreinvoorwerpen moeten in de algemeene

richting evenwijdig aan het front door ineenlopende loopgraven verbonden worden, terwijl in elken bataljonssector minstens 2 doorlopende naderingsloopgraven, één voor heen en één voor terug, dienen aanwezig te zijn.

Verder worden geeischt: goede seinverbindingen door ingegraven kabels, een smalspoornet, gemineerde onderkomens (deze niet dicht bij den vijand, met het oog op onverwachte aanvallen) of betonblokhuizen, goed verborgen en goed beschermde observatieposten voorzien van verschillende seinverbindingen.

Betreffende den dagelijkschen dienst in de loopgraven wordt o. m. opgemerkt, dat overdag alle stellingedeelten zoo weinig mogelijk bezet moeten zijn, de verdediging berust dan uitsluitend bij de lichte mitrailleurs. Bij nacht en mist moet het aantal schildwachten worden uitgebreid.

Bij de aflossing, die in den stellingoorlog voor rust en oefening noodig is, mag aflossing van infanterie en artillerie niet gelijktijdig in denzelfden sector geschieden. Het voorschrift geeft verder verschillende bijzonderheden betreffende de aflossing, daarbij moeten de zware mitrailleurs, een deel der seintroepen, infanterieofficieren en -onderofficieren, als regel 24 uur voor de rest van de infanterie den dienst overnemen en wel bij daglicht.

Uit het gestelde inzake den verkenningsdienst zij vermeld, dat 's vijands voorste stellingen des nachts door een systeem van actieve patrouilles voortdurend moeten worden waargenomen. De inlichtingendienst, o. m. bestaande in verhoor van gevangenen en onderzoek van buitgemaakte dokumenten, wordt uitgebreid met het peilen van vuurverschijnselen en van ontploffingen, onderscheppen van seingemeenschap, luchtwaarneming en luchtphoto's en een goed aangelegd net van waarnemingsposten, bezet door geoefende waarnemers. Daarbij zijn de bataljons-verkenningsofficieren (scout officers) belast met de waarnemingsposten, die 's vijands voorste verdedigingsstellingen waarnemen; officieren van den inlichtingendienst der brigaden met die betreffende 's vijands hoofdstelling, terwijl de staven der divisiën en legerkorpsen de waarneming der stellingen en der bewegingen verder achterwaarts regelen.

C. De Aanval in den Stellingoorlog.

a. Onderscheiden worden de „raid", de plaatselijke aanval en de aanval op groote schaal met het doel 's vijands stellingen te doorbreken en tot den bewegingsoorlog te komen.

Een „raid" is een aanval, die zich beperkt tot een zuiver omljnd en tijdelijk doel; daarbij geldt als eerste beginsel, dat de verliezen aan den vijand toegebracht, grooter zijn dan de verliezen, welke zelf door den „raid" worden geleden.

Ook de plaatselijke aanvallen blijven tot een nauwkeurig afgeba-

kend doel beperkt, zij vormen eene phase van den stellingoorlog: voor hen gelden de beginselen van den te voren beraamden aanval. Het verschil met een „raid” is, dat bij den laatsten de deelnemers na afloop terugkeeren naar hun eigen stellingen, terwijl bij den plaatselijken aanval het veroverde terrein, hetwelk als regel uitgangspunt moet vormen voor verdere offensieve operatiën, moet worden versterkt en vast gehouden.

b. Het is voor de keuze van het hoofdaanvalsfront voordeelig, wanneer:

het terrein een goed inzicht geeft in 's vijands stelling en over de bewegingen der eigen aanvallende troepen;

waarneming van het artillerievuur goed en snel mogelijk is;

de troepen kunnen worden verzameld en de batterijen ver voorwaarts kunnen worden gebracht zonder veel kans te worden ontdekt;

het terrein geschikt is voor het gebruik van vechtwagens;

de munitieaanvoer en de volgende vooruitgang vergemakkelijkt worden door het aanwezig zijn van bruikbare wegen of verplaatsing dwars door het terrein mogelijk is.

Ook de quaestie der frontbreedten wordt uitvoerig besproken. Deze hangen nauw samen met de volgende gevechtssomstandigheden: de sterkteverhouding der wederzijdsche troepen, de sterkte van 's vijands verdedigende organisatie, de hoeveelheid beschikbare artillerie en munitie, of vechtwagens worden gebruikt, de diepte der gevechtsdoelen, de mogelijkheid van verrassing. De breedte van 800 tot 1200 yards of meer, aangegeven bij den aanval in den bewegingsoorlog, vormt ook hier niet meer dan een aanwijzing. Geen schema, elk geval moet op zich zelf worden beschouwd.

c. Indeeling en ontwikkeling der infanterie bij den aanval. De benoodigde sterkte aan infanterie moet nauwkeurig worden overwogen, opdat eensdeels niet door een „te veel” nuttelooze verliezen worden geleden, anderdeels bij een „te kort” een nederlaag zeker is.

Bij de indeeling der infanterie moet er o. m. op worden gelet, dat ieder commandant, tot de peletonscommandanten inbegrepen, eene kleine reserve aanwijst.

Aangezien het slagen of de mislukking van de geheele operatie voor een groot deel afhangt van de wijze, waarop de naderingsmarsch en de ontwikkeling worden uitgevoerd, vereischen de voorbereiding en de uitvoering dezer bewegingen de uiterste zorg van de zijde van den staf en de ondergeschikte bevelhebbers, vooral wanneer de aanval over een niet door loopgraven doorsneden open terrein en dus bij nacht moeten geschieden. In dit laatste geval moeten de uitgangsofstellingen der infanterie en der vechtwagens worden aangegeven door band. Dit moet 's nachts geschieden, en twee nachten voor den aanval gereed komen, zoodat de richting overdag kan worden nagegaan en zoo noodig den

volgenden nacht verbeterd. Indien de wederzijdsche stellingen zoo dicht tegenover elkaar liggen, dat het band door de tegenpartij zou kunnen worden gezien, verdient het aanbeveling de richting aanvankelijk aan te geven door kleine piketten en deze door band te verbinden in den laatsten nacht voordat de troepen tot den aanval opmarcheeren.

d. Uitgebreid wordt vooral hier het voorafgaand artillerie-bombardement behandeld. Aangestipt zij de opmerking, dat „elk schot, hetwelk volgens een vast plan, zelfs op de uiterste afstanden wordt afgegeven, goed is besteed”.

Het bestrijden der vijandelijke artillerie bestaat in neutraliseeren der vijandelijke batterijen op het oogenblik van den stormaanval. Laat men het voorafgaand bombardement weg, dan is dit neutraliseeren wel moeilijker, maar de vijand — niet gewaarschuwd zijnde — heeft ook inmiddels geen nieuwe batterijen in stelling gebracht, terwijl het personeel der aanvallende batterijen bij den aanvang van het neutraliseerend vuur moreel en lichamelijk niet vermoeid is door een voorafgaand artillerie-duel.

Ook de opmerkingen betreffende het afsluitingsvuur en het begeleidend afsluitingsvuur zijn belangwekkend. De afsluiting wordt gevormd door verschillende gordels van vuur, zoodat de noodige diepte wordt verkregen. De gordel, die zich althans aanvankelijk het dichtst bij de eigen infanterie bevindt, wordt gevormd door het vuur van het grootste gedeelte van het veldgeschut. Dan volgt, gevormd door het vuur van de lichte veldhouwitsers en van de overblijvende veldkanonnen, een gordel, die op de naderingsloopgraven wordt gelegd. Deze gordel vormt de vuurwals, welke aan de hand van een tijdtafel wordt verschoven. De volgende gordel is die der zware houwitsers, die daar wordt gevormd, waar indirect vurende zw. mitrailleurs worden vermoed, terwijl tevens rookgranaten worden geworpen voor de plaatsen van waar flankerend vuur wordt gevreesd. De middelbare houwitsers werken in den gordel der lichte- of dien der zware houwitsers. Het mitrailleurvuur wordt of ter verdichting van het artillerievuur gebruikt of vormt daarin een afzonderlijke strook (zie onder V, C. e.).

Kaarten (of tijdtafels) moeten ten minste 12 uur te voren aan alle betrokken batterijen en aan alle compagnieën, die aan den aanval deelnemen, worden verstrekt. Het afsluitingsvuur hetwelk wordt afgegeven tijdens den stilstand tusschen de verovering van een object en den aanval op het volgende, wordt „protective barrage” genoemd.

Middelbare mortieren worden bij het begin van den aanval o. a. gebruikt tegen 's vijands hindernissen. Gedurende het verdere verloop worden zij toegevoegd aan de infanterie-brigaden en gaan sprongsgewijze mede vooruit naar te voren uitgezochte stellingen dicht achter de infanterie. Lichte loopgraafmortieren worden bij de

bataljons ingedeeld, de munitie moet op pakdieren worden vervoerd.

e. Hetgeen over de zware mitrailleurs wordt gezegd komt geheel overeen — zij het soms in andere woorden — met het gestelde ter zake bij den aanval in den veldoorlog (zie onder V, C. e.). In het bijzonder wordt zorgvuldige voorbereiding van richting en duur van het afsluitingsvuur noodig geacht, omdat stof en rook directe waarneming onmogelijk maken.

f. De pioniers, die voor bepaalde werkzaamheden zijn bestemd, worden bij het begin van den aanval verzameld bij de brigade-stafkwartieren. De aflossing en de reserve wachten op een centraal punt, dat in rechtstreeksche verbinding staat met het divisie-stafkwartier, nadere orders af.

Het werk komt overeen met dat bij den aanval in den veldoorlog aangegeven (zie onder V, C. d.), evenwel zal de studie van kaarten en photographiën reeds te voren een inzicht geven in hetgeen noodig is.

g. Bij de voorbereiding van den aanval is verrassing hoofdzak. Geheimhouding van het aanvalsfront en van de begrenzing daarvan, zoomede van dag en uur, waarop de aanval zal beginnen, en van de concentratie der troepen is van het grootste belang. Aangegeven wordt, hoe zulks kan worden bevorderd. Een fout wordt het genoemd, te veel batterijen in eene beperkte ruimte (in het bijzonder een dal) samen te trekken, omdat zij dan alle tegelijk kunnen worden geneutraliseerd door enkele vijandelijke vuurmonden of door eene beschieting met gasgranaten. Bijzonderheden worden nog gegeven over den aanleg van levensmiddelen-, pionier- en munitie-depots, het opwerpen van batterijen, de legering en verplaatsing van troepen. De camouflage viert daarbij hoogtij.

Van belang ten slotte is hetgeen (geheel vallend buiten den stijl van het voorschrift, immers de afgeloopen oorlog wordt er in het bijzonder in aangehaald) gezegd wordt over het *aanvangsuur van den aanval* (zero-hour). Doordat tijdens den afgeloopen oorlog zooveel aanvallen bij het aanbreken van den dag geschieden, is verrassing meestal uitgesloten geweest. Verzameling in de voorste loopgraven voor een aanval bij daglicht had dikwijls zware moreele en materieele verliezen tengevolge. Rookmaskeering geeft — met behoud van verrassing — op elk uur van den dag ongeveer dezelfde voordeelen, welke eigen zijn aan den aanval bij het aanbreken van den dag.

Ook van het maanlicht kan worden gebruik gemaakt. Alsdan moet het *aanvangsuur* zoo worden gekozen, dat 's vijands voorpostenstrook bij maanlicht wordt doorschreden en de vijandelijke hoofdstelling juist bij het aanbreken van den dag wordt bereikt.

's Gravenhage, 3 Februari 1921.

Aan de Redactie van de Militaire Spectator.

Uw naschrift op „Antwoord op de replieken over het R. K. Defensierapport door J. P. J. Verberne” M. S. 1-'21 heeft mij, voor zoover de N. S. S. betreft, ten zeerste verwonderd.

Acht U werkelijk een het oprapen-waardige handschoen naar die inrichting geworpen?

Ik niet! En ik hoop dan ook dat niemand aan Uwe uitnoodiging gevolg zal geven.

De heer V. berijdt blinde stokpaardjes op een wijze, die geen hoogen dunk van zijn rijkunst geeft, hem rijles te geven is zeer waarschijnlijk onbegonnen werk, temeer waar hij steeds toont weinig vatbaar te wezen voor argumenten van anderen.

En dan zijn stijl! Welke qualificatie geeft U aan zijn wijze van repliek op een betoog van een zoo veel jonger kameraad als de 1ste Lt. Zegers?

Hoe dikwijls past hij op een ander toe „had beter gedaan met te zwijgen”, zou hij die term wel eens voor zich zelf overdacht hebben?

Velen zijner lezers wèl!

Volgens zijn stukje weet hij het alleen. Hij voelde de lessen, die de groote oorlog zou geven al jaren voor zijn ontstaan! Sic.

Wil iemand met vrucht over een onderwerp schrijven, dan dient hij ter zake kundig te zijn. — De Heer V. heeft getoond dat t. o. der N. S. S. niet te zijn.

Hij kent den arbeid der School niet, of hij vergeet een groot deel. Ik zal hier over die zaak niet uitweiden.

Hij schrijft der School beweringen toe, die zij nimmer uitte!

De N. S. S. heeft geen „toch al zeer uitgebreid personeel”, wil alleen het allernoodzakelijkste personeel voor de haar opgedragen taak! Dat die taak in de laatste jaren uitgebreid werd, is omdat Hoogerhand de noodzakelijkheid inzag.

Juist als ieder infanterist (en toch ook velen van andere wapens!) den L. Mitr. moet kunnen bedienen zijn vele goede onderwijzers noodig. De N. S. S. vormt het allernoodzakelijkste deel dier onderwijzers, vormt officieren en onderofficieren, aan wie men de leiding kan toevertrouwen. Daarbij houdt de N. S. S. wel L. en Zw. Mitr. uit elkaar. Ook een verwarring van L. Mitr. met mitr. gew. en gew. mitr. leidt tot kwalijk te volgen resultaten.

Is de Hr. V. een goed onderwijzer, dan kon hij als zoodanig optreden in Februari 1920, doch met hem is het benodigd aantal niet compleet.

In Nov. '20 is te Scheveningen door de Inf. reglementen-commissie eene demonstratie gehouden; juist omdat ik daarbij was kan ik die beoordeelen. In het samenstellen van het rapport ben ik absoluut niet gekend, evenmin in den opzet der demonstratie.

Personeel der N. S. S. had den L. Mitr. verzorgd, stelde dien op, laadde dien, schoot dien in op doelen op eene lijn, waarop straks de soldaten zouden schieten; deed dit op de moeilijkste deelen, legde de hoogterichting globaal vast. Wie doet dat alles in het gevecht ten behoeve van den schutter?

Wat bleef er nu nog te demonstreeren over?

Wat bewijst een dergelijke demonstratie? Niets, t. o. v. de 8 man, wel wat t. o. v. het personeel der N. S. S.

Geene storingen. Door wie kwam dat? niet door het optreden van die 8 man.

Of denkt men soms, dat bij de L. Mitr. geen storingen voorkomen? En wie moet die opheffen?

Genoeg. U zult nu wel begrijpen, waarom mij Uw onderschrift verwondert. En dat alleen is het doel van dit schrijven.

Hoogachtend,
H. G. Post,
Dir. N. S. S.

Antwoord van de Redactie op vorenstaand schrijven.

Het spijt ons, dat de Directeur der N. S. S. de strekking van het naschrift op het artikel van den heer V. blijkbaar niet heeft begrepen. Wat toch is het geval? In het Sept. nummer houdt de heer V. een verhandeling over „het R. K. Defensierapport” en betreft daarin zijdelings „de N. S. S.” In de Nov. aflevering dient de heer Zegers den heer V. van repliek en bepleit hij het goed recht van bestaan der N. S. S.

Nadat de heer V., in het Jan. nummer, deze repliek heeft beantwoord, besluit de Redactie met een naschrift, waarin zij mededeelt, dat het debat over „het R. K. Defensierapport” wordt gesloten, doch dat de gelegenheid open blijft om den tegen de N. S. S. gerichtten aanval te bestrijden. Zulks was naar de meening der Redactie haar plicht.

De Redactie wil niet in debat treden over den stijl van een schrijver. Ieder vogeltje zingt, zooals het gebekt is. Ook de inhoud van een artikel blijft voor rekening van den schrijver.

Wat betreft het rapport nopens de demonstratie te Scheveningen, is het der Redactie bekend, dat de Inf. Regl. Commissie de resultaten van die schietproef wilde vastleggen. Resultaten, verkregen door acht man, welke nimmer te voren een lichten mitrailleur (L. M.) hadden gezien, op verschillende,

schaaksgewijze opgestelde, doelen. Hoe kon de richting op al die doelen worden vastgelegd? Neen, de mannen zelf hebben het wapen in de richting gebracht, nadat hun de manipulaties daartoe waren voorgedaan. Waarom nam men die proef? Om een steentje bij te dragen ten voordeele van het stelsel, dat de L. M. in handen behoort te zijn van de gewone infanteristen en dus geen afzonderlijke organisatie (lichte mitraillisten) noodig is, voor welk laatste stelsel aan de N. S. S. werd geijverd.

Dat bij den L. M. storingen zullen voorkomen, zal niemand betwisten, doch dat zulks zal verminderen, naarmate men bij de Art. Inrichtingen bij den voortgezette aanmaak meer ervaring zal hebben opgedaan, is evenmin aan twijfel onderhevig. De vraag: wie die storingen moet opheffen, meent de Redactie te moeten beantwoorden als volgt: het kader en de handigste manschappen uit de (infanterie) groep.

Gegevens vreemde legers. (Maart 1921.)

AMERIKA. VI.

Ten einde in de toekomst eene geregelde aanvulling van stafofficieren te verkrijgen heeft men eene keuze moeten doen uit de officieren van het staande leger, de nationale garde en de reserve.

De wet onderscheidt twee categorieën van officieren die in aanmerking komen voor plaatsing bij den Generalen Staf.

a. Zij die vóór 1 Juli 1917 de krijgsschool hebben verlaten en door die inrichting werden aanbevolen als Comt. of Chef v/d Staf eener divisie of van eene hoogere tactische eenheid of voor werk bij den Generalen Staf.

b. Zij die sedert 6 April 1917 eene divisie of eene hoogere tactische eenheid hebben gecommandeerd of door feiten in den wereld oorlog hebben bewezen geschikt te zijn voor den stafdienst.

Ten einde de juiste keuze te doen met inachtneming van de wettelijke bepalingen is eene commissie werkzaam geweest, die bestond uit:

den commandant van het Leger, den commandant van „General Staff College” (Krijgsschool), den commandant van „General Service School” en twee andere Generaals (geen staf officieren) benoemd door het Departement van Oorlog.

Deze commissie heeft eene lijst uitgegeven waarop voorkomen de namen van:

305 officieren van het staande leger, 297 officieren van de Nat. Garde, reserve officieren en oud officieren van het staande leger of 582 officieren in totaal.

De lijst heeft heel wat kritiek uitgelokt, welke zich niet zoozeer richtte tegen de opgenomen officieren, maar wel uiting gaf aan den wensch een grooter percentage van het staande leger opgenomen te zien.

BELGIE. VI.

1. Gendarmerie.

Sterkte op 1 Augustus 1914: 89 officieren, 4146 onderofficieren en minderen.

Sterkte op 1 Januari 1921: 138 officieren, 6095 onderofficieren en minderen.

Tot den bouw van 12 nieuwe kazernes ten behoeve der gendarmerie is besloten.

2. Herhalingsoefeningen.

Dit jaar komen voor herhalingsoefeningen onder de wapenen:

de lichteningen '14 en '15, der bijzondere lichtening '19 en wel voor 4 weken bij de inf. en de artillerie, 6 weken bij de cavalerie en rijd. art. en 8 weken bij de genie;

de lichteningen '17 en '18, der bijzondere lichtening '19 (voor wat het kort geoeffende gedeelte betreft) voor 3 weken.

In verband hiermede zullen alle legerdivisiën tijdens de groote oefeningen 4 lichteningen tijdelijk onder de wapenen hebben, terwijl dit aantal bij de cavalerie en rijdende artillerie alsdan 5 bedraagt.

3. Oefeningen op groote schaal:

Evenals in 1920 (zie gegevens vreemde legers Juni 1920) zullen dit jaar door de legerdivisiën, de cavaleriedivisie en de divisie zware artillerie oefeningen op groote schaal gehouden worden en wel te Beverloo (15 dagen infanterie schietoefeningen, 8 dagen manoeuvres), Elsenborn (divisie- en legerdivisie artillerie) en Brasschaet (divisie zware artillerie).

Van 1 Maart tot 3 October zal het kamp te Beverloo opvolgend door de legerdivisiën bezet zijn.

4. Organisatie en bewapening der infanterie en der mitrailleur-compagnieën.

Oorlogssterkte der infanterie-compagnie: 185 hoofden n.l.

1 kapitein, 3 luitenants pelotons-cdn., 3
onder-pelotons-cdn = 7 off. (off. dd.)

1 eerste serg.-majoor, 1 serg.-majoor, 1
serg.-fourier, 6 sergeanten = 9 ond.off.

16 korporaaals, 4 hoornblazers, 1 geweer-
maker, 148 soldaten (waarbij 1 kleermaker,
1 schoenmaker, 1 hosp.soldaat). = 169 korp. en soldn.

Totaal 185 hoofden.

Per compagnie: 1 keukenwagen, 1 waterwagen en 2 goederenwagens.

Indeeling der infanterie-compagnie: 3 pelotons à 2 sectiën (onder bevel van sergt.); elke sectie telt 2 escouaden (onder bevel van een korpl.). De escouade is sterk: 1 korporaal en 12 man (per escouade: 1 geweermitrailleur met 4 mun.dragers = 5 man en 1 granaatgeweer met 4 grenadiers = 7 man).

Indeeling der mitrailleur-compagnie: (1 per bataljon): 4 sectiën elk à 2 mitrailleurs systeem Colt of Hotchkiss.

Bewapening der Infanterie.

1a. Geweer Model 1889, systeem Mauser. Kaliber 7,65 m.M.;

b. Fransch geweer, systeem Lebel; 36 per compagnie. Deze tweedelige bewapening heeft groote nadeelen, maar is noodig door gebrek aan Mausergeweren en gebruik geweergranaten.

2. Offensieve handgranaat. Model 1915. Komt overeen met de Fransche offensieve handgranaat. Gewicht 255 gram, lading 150 gram cheddite. Brandtijd 5". Uitwerking niet verder dan 8 M. van het springpunt.

3. Defensieve handgranaat Mill. Gewicht 650 gram, lading 90 gram, ammonal. Brandtijd 5".

4. Fransche geweergranaat Viven-Bessières. Aangezien de schietbeker niet op het Mausergeweer past, zijn de schutter V.B. en een der munitiedragers bewapend met Lebel-geweer. Gewicht van de granaat 475 gram, lading 60 gram cheddite. Brandtijd $6\frac{1}{2}$ ". Gebruik 31-180 M.; voor de beoordeeling van de noodige helling van het geweer dient een hoekmeter die aan het vizier wordt geschroefd.

5. Fransche geweermitrailleur Model 1905 (feitelijk een automatisch geweer, thans 9 wordt evenwel 12 per compagnie) met houders van 20 patronen. Wordt over den schouder gedragen. Gewicht 9 K.G. De schutter heeft 8 houders. De 1e mun.drager heeft 20 houders en is bewapend met autom.pistool (Browning of Colt 7,65 m.M.). De 2e mun.drager heeft 20 houders en is bewapend met het Lebel-geweer, waarvan hij de 120 patronen in de patroon-tasschen draagt. De 3e en 4e mun.dragers zijn uitgerust als de 2e, doch zijn bewapend met het Mauser-geweer (120 patronen).

Opgemerkt wordt dat de geweermitr. Lebel-patronen verschiet, vandaar de bewapening van één munitiedrager met het Lebel-geweer.

6. Zware mitrailleur Colt of Hotchkiss. Vervuren geweerpatroon. Vuursnelheid Colt 350, Hotchkiss 450 per minuut. Beide met drievoet-affuit.

Begeleidingsgeschut (infanteriekanon) is verkort veldkanon van 7,5 c.M.

FRANKRIJK. VIII.

Ancienniteit van officieren. Deze aangelegenheid is tusschen het beroeps- en het reservepersoneel als volgt geregeld. Als dienstdag, in den tegenwoordigen rang, geldt de tijd, welke men in dien rang na den eersten dag van de mobilisatie onder de wapenen doorbracht. Zijn met inachtneming van het voorgaande de dienstdagen gelijk, dan is de beroepsofficier ouder dan de reserveofficier.

Munitie geweren: Bij den man 88, op de compagniesvoertuigen per man 65,5. Over deze patronen beschikt de compagnie onder alle omstandigheden.

In het eerste échelon van het legerkorpspark 44,2 per man.

" " tweede " " " " " 66,2 " "

Kanonnen van 75 c.M. 312 schoten per vuurmond in de batterij.

In het eerste échelon van het legerkorpspark 62,6 per man.

" " tweede " " " " " 62,6 " "

" " derde " " " " " 64,3 " "

ZWITSERLAND. IV.

De Chef van den Generalen Staf heeft een en ander van zijn plannen medegedeeld. Hij gaat van het idee uit, dat het onmogelijk

is om in Zwitserland te breken met den algemeenen weerplicht. Echter wordt duidelijk ingezien, dat het evenmin mogelijk is, het geheele Zwitsersche volk modern uit te rusten en behoorlijk te oefenen. Thans is het Zwitsersche Leger onvoldoende bewapend. Het ligt wel in de bedoeling om alle voor den dienst geschikte jongelieden de recrutenschool te laten doorloopen. Een vierde deel zal echter na afloop dier school ingedeeld worden bij de reserve, als gevolg waarvan zij niet voor herhalingsoefeningen, doch alleen in geval van mobilisatie zullen worden opgeroepen. Deze reservisten zullen gekozen worden uit hen, die in publieke diensten werkzaam zijn en uit de minder geschikten. In tijden van gevaar kan deze reserve in korten tijd volledig worden geoefend. Het veldleger blijft bestaan uit de elite en de landweer, doch de dienstdtijd — niet de oefeningstijd — bij beide, wordt ingekrompen. In de bestaande wet, gaat men naar de landweer over na beëindiging van het 32e jaar, naar den landstorm na het 40e jaar. In de bedoelde voorstellen worden deze getallen 28 en 36. Aan verlenging van het totaal aantal oefeningsdagen valt niet te denken. De tegenwoordige verdeling dier dagen over recrutenschool en herhalingsschool wordt in dit nieuwe plan voor de Infanterie gewijzigd. De recrutenschool wordt van 65—85 dagen, het aantal herhalingsoefeningen voor korporaals en soldaten bij de elite van 7 op 5 dagen gebracht, terwijl wordt voorgesteld om de landweer in tijd van vrede geen enkelen dienst meer te doen verrichten. Daarentegen wordt de duur van iedere herhalingsoefening bij de elite van 13 op 20 gebracht. Wat de cavalerie en de artillerie betreft, hier blijft alles bij het oude. Hoewel rekening wordt gehouden met de formeering van de noodige reserve-eenheden, wordt het aantal bataljons van het veldleger aanzienlijk verminderd. Dit brengt geen bezwaren mede, omdat de tegenwoordige divisiën uit 16—19 bataljons bestaande, te log zijn. De toekomstige divisiën zullen uit 3 regimenten à 3 bataljons bestaan. De elite blijft een sterkte van 6 divisiën behouden, bovendien worden er 4 bergbrigades à 4 bataljons aan toegevoegd. De landweer zal eene sterkte hebben gelijk aan de helft van de elite en zal bestaan uit 3 divisien en 2 bergbrigades.

Inhoud van Tijdschriften (N. O. I).

Indisch Militair Tijdschrift 1), J a n u a r i nummer.

Het I. M. T., thans overgenomen door de Ind. Krijgsk. Ver. en geplaatst onder een nieuwen redacteur, zond ons de eerste aflevering van den nieuwen jaargang in eenigszins afwijkend en eenvoudiger gewaad gestoken.

In „een woord vooraf” roept de nieuwe redacteur de hulp en medewerking zijner collega's in om het tijdschrift voor het Ind. Leger te kunnen behouden. Wij wenschen hem succes toe bij zijn streven.

Majoor der artillerie C. D. L a g e r w e r f f bespreekt in een artikel, dat zal worden vervolgd, de oorzaken welke tot de Duitsche nederlaag aan de Marne hebben geleid, oorzaken, welke hij voorloopig meent te moeten zoeken in fouten bij de Duitsche legerleiding.

Het volgende opstel van luit. C a l i c h e r behandelt de fouten en gebreken in de schietmethode voor de Infanterie. De schieterij zal er zeker niet beter op worden, nu om „zuinigheidsredenen” het gevechtsschieten ook nog zal worden beperkt.

Zooewel dit artikel als het voorgaande wordt ontsierd en onduidelijk gemaakt door een groote menigte afkortingen, het eerste telt bovendien hinderlijk veel fouten. Ook in het volgende opstel van D. B. behandelende de Infanterie-reorganisatie, treft men die bekortingen aan. Zij maken het den lezer lastiger en zullen niet meer dan een paar regels druks uitsparen.

Kapitein S i e b u r g h uit eenige gerechtvaardigde klachten over de volgens velen misplaatste zuinigheid, betracht bij het bouwen der nieuwe officierswoningen.

Daarna een en ander over gymnastiek en sport in het leger, mededeelingen over traktementsherziening en tijdschriftoverzichten.

W.

Orgaan N. I. O. V. N o v e m b e r nummer.

Dit nummer opent met een oproep van het Hoofdbestuur om het oprichten van een Indisch Bronbeek te steunen. Een alleszins sympathiek streven, dat helaas minstens 25 jaar te laat komt.

Kapitein H. d e V r i e s artikelt over de Amboneesche militairen en betreurt het, dat ten behoeve van de adoratie van den inlandschen militair, de Amboneezen feitelijk worden achteraf gesteld. En dat, terwijl men op hun trouw steeds huizen heeft kunnen bouwen en het niet onmogelijk moet worden geacht, dat te avond of morgen

1) De November- en Decemberaflevering '20 zijn niet ontvangen. Red.